

Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem

1. un 2. vēstule korintiešiem

Adeniltons Tavares de Aguiars

Jūlijs, augusts, septembris

2026

Satura rādītājs

- 1 Pāvila kalpošana Korintā (27. jūnijs–3. jūlijs)
  - 2 Krusta vēsts (4.–10. jūlijs)
  - 3 Vienotība Kristū (11.–17. jūlijs)
  - 4 Grēks draudzē (18.–24. jūlijs)
  - 5 Viss Dieva godam (25.–31. jūlijs)
  - 6 Garīgās dāvanas (1.–7. augusts)
  - 7 Mīlestības raksturojums (8.–14. augusts)
  - 8 Kristus augšāmcelšanās spēks (15.–21. augusts)
  - 9 Mīlestības vadīta kalpošana (22.–28. augusts)
  - 10 Patiesa kristīgā kalpošana (29. augusts–4. septembris)
  - 11 Pārvaldība un misija (5.–11. septembris)
  - 12 Viltus skolotāju atmaskošana (12.–18. septembris)
  - 13 Žēlastība, mīlestība un sadraudzība (19.–25. septembris)
-

Apmeklējiet mūsu tīmekļa vietni:
<http://www.adultbiblestudyguide.org>

Galvenais autors:

Adeniltons T. de Aguiars (Adenilton T. de Aguiar)

Redaktors:

Klifords Goldsteins (Clifford R. Goldstein)

Pārskats, komentārs un pielietojums dzīvē, 1.–13. nodarbība:

Gieralds Klingbails (Gerald Klingbeil), DLitt., kasieris un finanšu direktors, Hanzas konference, Hamburga, Vācija; Šantāla Klingbaila (Chantal Klingbeil), PhD, komunikāciju un draudzes izaugsmes direktore, Hanzas konference, Hamburga, Vācija.

© 2026 Septītās dienas adventistu Ģenerālkonference®. Visas tiesības aizsargātas.

Bībeles tulkojumu saraksts:

Rakstu atsauces, kas nav no King James Version (KJV), kas citētas ar atļauju šajā 2026. gada 3. ceturkšņa Bībeles studiju rokasgrāmatā skolotājiem, ir no sekojošiem tulkojumiem:

ASV	The American Standard Version
ESV	The Holy Bible, English Standard Version
HCSB	Holman Christian Standard Bible
LEB	Lexham English Bible,
NASB	The New American Standard Bible
NET	New English Translation Bible
NIV	The Holy Bible, New International Version
NLT	The Holy Bible, New Living Translation
NRSV	The New Revised Standard Version of The Bible
RSV	The Revised Standard Version of the Bible

(Rakstu atsauces latviešu valodā ir no 1965. gada revidētā latviešu tulkojuma.

JT — Jaunais Bībeles tulkojums latviešu valodā, 2012. g.)

Kristīgās dzīves un liecības būtība

Vēstuļu rakstīšana ir sena nodarbe, kas nav zaudējusi savu nozīmi. Mainījies ir tikai rakstīšanas veids. Sociālie tīkli lielā mērā aizstājuši papīru, taču pēc būtības e-pasti un citi elektronisko vēstuļu veidi pilda to pašu funkciju — tie savieno cilvēkus, ļaujot apmainīties ar informāciju, jūtām un domām.

Kāpēc cilvēki raksta vēstules? Viens iespējamais iemesls — viņiem ir kas sakāms. Tā bija arī ar apustuļi Pāvilu. Lai gan viņam bija daudz ko teikt, ne vienmēr viņam bija iespēja satikt tos, ar kuriem vēlējās runāt.

Tāpēc viņš rakstīja vēstules — piemēram, korintiešiem, kurās atrodamas dažas no dziļākajām Rakstu patiesībām. Starp tām ir: “Es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu.” (1. Kor. 2:2), un “Jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību.” (2. Kor. 8:9). Un kā vēl neaizmirst slaveno mīlestības himnu 1. Korintiešiem 13. nodaļā!

Tomēr ikviens, kas lasa Pāvila vēstules korintiešiem, neizbēgami sastopas arī ar apjukumu. Tas rodas ne tikai nopietno problēmu dēļ draudzē — piemēram, seksuālās nešķīstības dēļ —, bet arī sīkumainu strīdu dēļ, ko izraisa šķelšanās un grupējumi draudzes locekļu vidū. Ja tev šķiet, ka tavā draudzē ir sarežģītas problēmas, paskaties uz konfliktiem, ar kuriem Pāvilam nācās saskarties Korintā. Iespējams, tu atklāsi, ka tur situācija bija daudz smagāka.

Tomēr, lai cik nopietnas bija problēmas Korintā, vēstules piesaista mūsu uzmanību nevis šo problēmu dēļ, bet gan tāpēc, kādā veidā Pāvils tās risina. Viņš aicina ticīgos izvērtēt sevi, savu rīcību un apkārtējo kultūru Jēzus Kristus evaņģēlija gaismā, tādējādi paaugstinot krusta vēsti. Kā pats Pāvils raksta citviet, jebkurš standarts, kas ir zemāks par evaņģēliju, ir uzskatāms par “nolādētu” (Gal. 1:8–9).

Pāvila laikā Korinta bija slavena ar savu bagātību un attīstīto tirdzniecību — pateicoties ostai, arhitektūrai, kuģu būvei un keramikai. Tā bija nozīmīgs finanšu centrs. Tomēr tā bija pazīstama arī ar seksuālo izlaidību, reliģisko daudzveidību un dažādiem dieviem veltītiem tempļiem. Ikdienas dzīvi tur raksturoja atklāta elkdievība. Šis vēsturiskais un kultūras fons palīdz labāk izprast Pāvila bažas par kristiešiem šajā pilsētā un viņa pamācības tiem.

Šajā ceturksnī pētīsim Pāvila vēstules korintiešiem. Šajās divās nozīmīgajās Jaunās derības grāmatās apustuļi pasniedz evaņģēliju kā kristīgās dzīves un liecības būtību — kā mērauklu, ar kuru vērtēt visu pārējo. Neatkarīgi no izaicinājumiem, ar kuriem sastopamies — gan individuāli, gan draudzes līmenī —, atbilde ir tā pati, ko saņēma korintieši: “Jēzus Kristus un tas pats krustā sist!” (1. Kor. 2:2).

Jēzus drīz nāks. Šis ir laiks dziļākai vienotībai Kristū, lielākai atvērtībai Svētajam Garam, uzticīgai garīgo dāvanu izmantošanai un dziļākai pieredzei ar augšāmcēlušos Kungu. Tas ir laiks patiesai kristīgai kalpošanai, uzticīgai pārvaldībai un misijai, garīgai cīņai pret maldu mācībām un izaugsmei žēlastībā, mīlestībā un sadraudzībā. Šis ir laiks stingri turēties pie krusta vēsts un palikt tai uzticīgiem, un tieši to mums māca Pāvila vēstules korintiešiem.

Adeniltons Tavares de Aguiars, PhD, ir Jaunās derības interpretācijas profesors Ziemeļaustrumu adventistu koledžā Kašoeirā, Bahijā, Brazīlijā, kur viņš kalpo kopš 2010. gada.

Pāvila kalpošana Korintā

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: *Ap.d. 18:9, 10.*

Studiju fokuss: *1. Kor. 1:1–3, Ap.d. 18:4–10.*

Ievads

Nesen publicētā karikatūrā redzama ļoti apjomīga, gados vecāka kundze, kas sēž ārsta kabinetā. Ārsta sejā redzams pārsteigts izteiksme. Uzraksts zem karikatūras skan šādi: “Dakter, es sevi uztveru kā slaidu 16 gadus vecu meiteni, un man ir ļoti aizvainojoši, ka jūs sakāt, ka mans svars manā vecumā apdraud manu veselību.”

Kā šī karikatūra humoristiski parāda, uztvere ir būtiska identitātes sastāvdaļa. Personām, kurām ir grūti definēt savu identitāti, būs arī grūti sasniegt savu dzīves mērķi vai misiju.

Šīs nedēļas nodarbība iepazīstina mūs ar divām Jaunās derības grāmatām, kurām ir skaidra misijas ievirze — 1. un 2. vēstuli korintiešiem. Mēs tiekam iepazīstināti arī ar pašu autoru Pāvilu, īpaši ar viņa misiju un mērķi, vēršoties pie korintiešiem.

Nodarbības tēmas

Līdztekus Korintas draudzes vēstures un tās dibināšanas apskatam šīs nedēļas nodarbībā uzmanība tiks pievērsta šādām tēmām un jautājumiem:

1. **Kultūras un vēsturiskais konteksts.** Aplūkosim nozīmīgākos kultūras un vēsturiskos apstākļus, kas ir būtiski, pētot vēstules korintiešiem.
2. **Stratēģiska kalpošana.** Kāda bija apustuļa Pāvila kalpošanas stratēģija Korintā? Meklējot atbildi uz šo jautājumu, analizēsim viņa misijas pieeju agrīnās kristīgās draudzes kontekstā.
3. **Identitāte.** Identitāte ir būtiska misijai. Ir vērts atkārtot — tie, kuriem ir grūtības skaidri definēt savu identitāti, sastopas arī ar grūtībām īstenot savu misiju. Diskusijā par identitāti tiks meklētas atbildes uz sekojošiem jautājumiem:
  - a. Kāpēc Pāvils sevi identificēja kā apustuli?
  - b. Kāda ir identitātes nozīme misijā?
  - c. Kāda identitāte bija Korintas draudzei?
  - d. Kā mēs varam saglabāt kristīgu identitāti pasaulē, kas uzsver atšķirīgas vērtības un ideālus?

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Konteksts: Pirmā vēstule korintiešiem ir viena no garākajām vēstulēm Jaunajā derībā. Tāpat kā vēstule romiešiem, tā sastāv no 16 nodaļām, kurās kopā ir 433 panti. Tā ir pastorāla vēstule nesen dibinātai draudzei, kas saskaras ar nozīmīgiem ētiskiem, teoloģiskiem un savstarpēju attiecību jautājumiem. Pāvils skaidri norāda sevi kā 1. vēstules korintiešiem autoru (*1. Kor. 1:1*), un 1. Korintiešiem 16:21 viņš iekļauj atsauci uz paša rokas darinātu parakstu. Otrā vēstule korintiešiem ir īsāka (13 nodaļas, kopā 257 panti) un satur daudz vairāk personiskas informācijas par apustuli Pāvilu. Vēstulē vispusīgi aprakstīta apustuļa izpratne par savu apustulisko kalpošanu. Daži ir lietojuši latīņu frāzi *apologia pro vita sua*, “savas dzīvības aizstāvēšana”, kā atbilstošu apzīmējumu 2. vēstules korintiešiem saturam un galvenajam uzsvaram (skat. Lelanda Raikena

(Leland Ryken) un Filipa Grēma Raikena (Philip Graham Ryken) rakstu “2 Corinthians: Introduction” studiju Bībelē *The Literary Study Bible: ESV* [Wheaton, IL: Crossway Bibles, 2007], 1715. lpp.). Šajā vēstulē Pāvils aizstāv savu apustulisko kalpošanu pret dažiem Korintas draudzes nelabvēļiem un piedāvā piemēru tam, kā jādzīvo kristīgā dzīve un kalpošana.

Sarakste starp Pāvilu un jauno draudzi Korintā ir bijusi akadēmisku diskusiju objekts. Pirmā vēstule korintiešiem, šķiet, ir atbilde uz dažiem jautājumiem, kas tika nosūtīti Pāvilam pa pastu (skat., piemēram, 1. Korintiešiem 7:1) — iespējams, atbildot uz agrāku vēstuli, ko apustulis bija nosūtījis, bet kuras vairs nav, iespējams, uz kuru ir atsauce 1. Korintiešiem 5:9. Iespējams, ka pēc pirmās vēstules starp Pāvilu un kristīgo kopienu Korintā notika vēl citas sarakstes, kas mums tagad nav pieejamas.

Domājams, ka šī sarakste notika pirms otrās vēstules, kas tagad ir daļa no mūsu Bībeles kanona. Pirmā vēstule korintiešiem tika rakstīta ap mūsu ēras 55. gadu no Efesas (salīdziniet ar “1 Corinthians” *Andrews Bible Commentary*, red. Ángel Manuel Rodríguez et al. [Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022], 1613. lpp.), savukārt 2. vēstulei korintiešiem ticamāks datums ir mūsu ēras 56. gads.

2. Stratēģiskā kalpošana Korintā: Pāvila kalpošana Korintā ir aprakstīta Apustuļu darbu grāmatas 18. nodaļā. Apustulis tur kalpoja vairāk nekā 18 mēnešus. Seno Korintas pilsētu romieši iznīcināja 146. gadā pirms Kristus un 44. gadā pirms Kristus to atjaunoja Jūlijas Cēzars kā romiešu koloniju. Tā drīz kļuva par nozīmīgu politisko un ekonomisko centru, kas atradās stratēģiski izdevīgā vietā Romas impērijas austrumu daļā. Tās divas ostas — Kenhreja (Cenchreae) austrumos un Leheja (Lechaeum) rietumos — nodrošināja drošu sauszemes savienojumu starp Egejas un Jonijas jūru. Korintas kontrole pār abām ostām un ceļu, kas šķērsoja 6 kilometrus platu zemes šaurumu, ļāva pilsētai iekasēt nodokļus gan ziemeļu–dienvidu, gan austrumu–rietumu tirdzniecībā (salīdzināt ar Jerome Murphy–O’Connor, “Corinth,” *The New Interpreter’s Dictionary of the Bible*, ed. K. Doob Sakenfeld [Nashville: Abingdon, 2006], 1. sēj., 732.–735. lpp.).

Pilsēta piedāvāja lielas ekonomiskās iespējas un augšupejošas sociālās mobilitātes iespējas piesaistīja daudzas tautības. Tā kā Korinta bija relatīvi jauna pilsēta, to mazāk kontrolēja senas tradīcijas un tā bija atvērtāka jaunām idejām. Roma noteica pilsētu par Ahajas provinces galvaspilsētu, tādējādi uzsverot tās politisko nozīmi. Pāvila stratēģiskais lēmums ieguldīt vairāk nekā 18 mēnešus savas dzīves kalpošanā Korintā sniedz mums labu piemēru viņa apzinātajai misijas plānošanai.

Pāvila kalpošana Korintā noritēja pēc jau pazīstama parauga. Pilsētā viņu uzņēma Akvila un Priskilla — divi ebreju izcelsmes kristieši, kurus no Romas bija izdzinuši ar Klaudija dekrētu, kas visiem ebrejiem aizliedza uzturēties pilsētā (*Ap. d. 18:2*). Akvila un Priskilla bija arī telšu taisītāji (*Ap. d. 18:3*). Stratēģiski Pāvils sabbatā vispirms apmeklēja sinagogu (*Ap. d. 18:4*) un, kad tika aicināts lasīt iknedēļas lasījumus no Toras, savu mācību koncentrēja uz Jēzus dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos (*Ap. d. 18:5*).

Parādot pazīstamu mesiānisko tekstu patieso interpretāciju, Pāvils spēja uzrunāt draudzes ebreju locekļus viņiem pazīstamā vidē. Tomēr Pāvila interpretācija un sludināšana viņa misijas ceļojumu laikā bieži izraisīja konfliktus un spriedzi, kas Korintā lika viņam savu uzmanību pievērst “dievbijīgajiem”. Dievbijīgie bija pagāni, kuri bieži vien piekrita ebreju mācībām, bet nebija proselīti — nebija pievērsušies jūdaismam (*skat. Mt. 23:15*). Apustuļu darbi 18:7 ziņo, ka Pāvils sludināja ne-ebreja Titija Justa mājā, kurš dzīvoja kaimiņos Korintas sinagogai. Starp tiem, kurus pārlicināja Pāvila sludināšana, bija sinagogas priekšnieks Krisps kopā ar visu savu namu un daudziem citiem (*Ap.d. 18:8*).

3. Identitātes nozīme: Identitāte veido mūsu pārlicību, mūsu izpratni par vēsturi, kā arī mūsu pašu eksistences izjūtu. Pēc pieredzes ceļā uz Damasku (*Ap.d. 9*) Pāvila

identitāte balstās uz viņa dievišķo aicinājumu sekot Jēzum un būt Jēzus apustulim (t. i., sūtnim un vēstnesim). Pāvils kopā ar līdzautoru Sostenu sāk savu pirmo vēstuli Korintas draudzei, apgalvojot, ka viņš ir “pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis” (1. Kor. 1:1, salīdziniet ar 2. Kor. 1:1). Grieķu darbības vārds *apostellein*, “sūtīt”, ir pamatā lietvārdam *apostolos*, kas — pārsteidzoši — grieķu literatūrā ārpus Jaunās derības tiek lietots reti. Salīdzinoši reta vārda lietošana, lai apzīmētu būtisku kalpošanu agrīnajā kristīgajā draudzē, iespējams, bija apzināts mēģinājums nodot apustuļu kalpošanas pamatnozīmību, kā arī to sūtīto cilvēku unikālo lomu, kas, ieskaitot Pāvilu, sniedzās tālāk par divpadsmit apustuļiem, kā varētu liecināt atsauce Romiešiem 16:7: “Sveicinait Androniku un Jūniju, manus ciltsbrāļus un cietuma biedrus, kas ieņem cienīgu vietu starp apustuļiem.”

Pāvila identitāte sakņojas trīs lietās: (1) viņa aicinājuma pieredzē, kurā viņš redzēja augšāmcelto Kungu (1. Kor. 15:8, 9; Gal. 1:15, 16); (2) Dieva dotajā uzdevumā sludināt evaņģēliju (Gal. 1:1, salīdziniet ar Ap. d. 9:15); un (3) viņa apustuliskās kalpošanas augļos, ko pārstāv ticībai pievērstie un jaunās draudzes (1. Kor. 9:2). Apustuļu darbi piedāvā lasītājiem vairākas Pāvila liecības, kurās viņš atkārtoti stāsta par savu aicinājumu, pilnvarojumu un darba augļiem, uzsverot šo elementu nozīmi viņa kalpošanā. Lai gan viņš atzīst savu izcilo izglītību, ko ieguvis pie slavenu zinātnieku kājām, un piederību stingrajai farizeju sektai, viņa identitāte balstās nevis uz prestižu un sasniegumiem, bet gan uz viņa sastapšanos ar Jēzu Kristu.

Identitāte, šķiet, ir svarīgs jautājums arī jaunizveidotajā Korintas draudzē. Pāvils asi reaģē uz ziņu, ka draudzes vidū valda nesaskaņas un cilvēki tagad stingri pieķeras vairākiem atšķirīgiem kristiešu vadītājiem. Pāvils atgādina savai auditorijai, ka pirmkārt un galvenokārt viņi ir Kristus sekotāji, nevis Pāvila, Apolla vai Pētera sekotāji (1. Kor. 1:10–12). Viņa arguments par vienotību balstās uz nedalāmo Kristu, Viņa upuri un glābjošo žēlastību (1. Kor. 1:13). Mēs atgriezīsimies pie identitātes jautājuma Korintas draudzē kādā no nākamajām nodarbībām, pievērsoties tam tiešāk.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Mūsdienās daudzi uzņēmumi tērē laiku un naudu zīmola veidošanas un pašidentitātes jautājumam. Viņi apzinās, ka konkurējoša biznesa pasaulē vienkārši darīt to, ko viņi vienmēr ir darījuši, negarantēs izdzīvošanu. Ir jābūt skaidrai vīzijai par to, kas viņi ir, un par unikālajām vajadzībām, kuras viņi spēj apmierināt. Arī Pāvils, šķiet, zināja identitātes nozīmi.

1. Savā grupā apspriediet Pāvila pašidentifikāciju kā apustuli. Ko šī identitāte nozīmēja un kādas tiesības viņam bija pieprasīt sev šo atšķirību? Kā apustuliskā kalpošana ietekmēja viņa dzīves mērķi un misiju?
2. Pārdomājiet un apspriediet, kā mūsu individuālā un kopīgā Septītās dienas adventistu kristiešu identitāte var palīdzēt mums atklāt un apmierināt mūsu kopienu vajadzības.
3. Korintas draudze bija unikāls kultūras sajaukums. Lielākajai grupas daļai nebija ebreju kultūras izcelsmes. Viņus nevarēja identificēt kā ebreju atzaru vai sektu. Šis skaidras identitātes trūkums ir daudzu problēmu pamatā, kuras Pāvils risina Korintas draudzē. Pārrunājiet savā grupā identitātes un uzvedības saistību. Kāpēc zināšanas par to, kas mēs esam, no kurienes mēs nākam un kurp ejam, ietekmē to, ko darām un kā dzīvojam?
4. Visbeidzot, kā mēs varam saglabāt kristīgo identitāti pasaulē, kas uzsver dažādas vērtības un ideālus?

Krusta vēsts

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 1:18.

Studiju fokuss: 1. Kor. 1:17–31.

Ievads

Stāvot iepretim milzīgai liesmu sienai meža ugunsgrēka vidū, pirmā doma, visticamāk, nebūtu pievienot vēl vairāk uguns jau tā ārkārtīgi bīstamajai situācijai. Lai arī šāda rīcība var šķist neprātīga, ugunsdzēsēji bieži vien rīkojas tieši tā. Lai ugunsgrēks turpinātos, tam ir nepieciešams skābeklis un degviela, piemēram, sausa veģetācija vai uzliesmojošas konstrukcijas. Ja izdodas pārtraukt skābekļa vai degvielas pievadi, ugunsgrēku var savaldīt. Ugunsdzēsēji bieži izmanto šo paņēmieni, kas pazīstams kā “pretuguns”, lai apturētu vai novirzītu ugunsgrēku.

Ugunsgrēka dzēšana ar uguni var šķist nesaprātīga vai pat muļķīga, redzot strauji tuvojošos uguns fronti, kas apdraud pilsētu vai apdzīvotu vietu. Tomēr, ja to dara atbilstoši un uzmanīgi, šī stratēģija var izšķirt izdzīvošanu vai iznīcināšanu ugunsgrēkā.

Tāpat arī Pāvila sludināšana par Kristus upuri pie krusta bija pretrunā sava laikmeta domāšanai. Ievadā savai pirmajai vēstulei korintiešiem Pāvils parāda, cik radikāli kristīgā vēsts par krustu atšķirās no sava laikmeta domāšanas — ko mums, dzīvojot Rietumu kristīgajā kultūrtelpā, nav viegli līdz galam saprast. Lielākā daļa no mums ir uzauguši pasaulē, kur krusti uz baznīcām vai citās publiskās vietās bija kristietības un pestīšanas vēstījuma simbols.

Taču vairumam cilvēku 1. gadsimta grieķu–romiešu pasaulē krusts bija nežēlīgas nāves, smaga soda un galēja kauna simbols. Tomēr, pretēji tā laika vispārpieņemtajai domai, Pāvils mācīja, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir Dieva spēks tiem, kas to pieņem (1. Kor. 1:18).

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbībā īpaši uzsvērtas vairākas svarīgas tēmas, tostarp:

1. **Krusta vēsts.** Krusts ir Dieva pārsteidzošā un visaptverošā atbilde uz grēka problēmu. Tas ir evaņģēlija vēsts pamats, ko Pāvils un citi apustuļi sludināja pasaulei, kurai bija radikāli atšķirīgs pasaules uzskats.
2. **Patiesā gudrība.** Gudrība bija nozīmīgs grieķu filosofijas jēdziens un viena no galvenajām tēmām dažādajās filosofiskajās skolās. Pāvila lietotā gudrības izpratne krasi atšķiras no tās, kas sastopama grieķu filosofijā, un daudz ciešāk sasaucas ar gudrības izpratni Vecajā derībā.
3. **Krusts: neprāts vai ceļš mājup.** Tiem, kuri dzird par krustu, bet nepieņem To, kurš pie tā mira, krusts kļūst par klupšanas akmeni vai neprātu. Jēzus mira pie krusta, lai pasaulei dāvātu piedošanu, atjaunojošu žēlastību un ceļu mājup pie Dieva, kurš ir gatavs atdot visu, lai glābtu savu kritušo radību.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Jaunās derības laikmetā hellēnisma izpratne par gudrību (*sofia*) uzsvēra intelektu un teorētiskās zināšanas, nevis praktiskās iemaņas. Filsofs bija “gudrības mīlētājs” — cilvēks, kurš izprata un izplatīja zināšanas par dabas pasauli un cilvēka pieredzi. Patiesību varēja sakārtot vienotā sistēmā, kas palīdzētu izskaidrot

pasauli. Pāvila laikā pastāvēja daudzas atšķirīgas grieķu filosofiskās skolas ar dažādiem uzsvāriem, taču tās visas lielu nozīmi piešķīra novērojumiem, saprātam, loģikai un intelektuāliem argumentiem, vienlaikus neaizmirstot arī ētiskos jautājumus.

Jāizdala sešas galvenās grieķu–romiešu filosofiskās skolas, tostarp Pitagora skola; Platona un viņa pēcteču skola; Aristoteļa peripatētiskā skola; Epikūra skola, kas kā ideālu uzsvēra nesatricināmību; ciniķi (uzsverot vienkāršību un brīvību no sabiedrības konvencijām); un stoiķu skola, kas Jaunās derības notikumu laikā bija pazīstama kā romiešu stoicisms (vai vēlā stoicisma skola) un kļuva par ietekmīgāko filosofijas skolu tajā laikā (sk. John T. Fitzgerald, “Greco–Roman Philosophical Schools,” *The World of the New Testament*, ed. Joel B. Green un Lee Martin McDonald [Grand Rapids: Baker Academic, 2013], 135.–148. lpp.).

Vecajā derībā gudrība neaprobežojas ar zināšanām vai zināšanu integrāciju saskaņotā sistēmā, bet drīzāk apraksta cilvēka spēju pareizi izmantot zināšanas, kas ir saistītas ar Dievu. Tādējādi šīs zināšanas ir Dieva dāvinātas un rezultējas ētisku (t. i., “labu”, atsaucoties uz Radišanas valodu) lēmumu pieņemšanā. 2. Mozus 31:1–5 izmantoti trīs nozīmīgi gudrības jēdzieni (*ḥokmah* — “gudrība”, *binah* — “izpratne” un *da’at* — “zināšanas”), lai aprakstītu Dieva doto prasmi, kas Becaleēlam bija nepieciešama svētnīcas un tās piederumu darināšanai. Tas palīdz saprast, ka Vecajā derībā gudrība nav tikai teorētiska vai intelektuāla kategorija, bet cieši saistīta ar praktisku darbību.

Vecās derības autori uzdod lielus jautājumus par Dieva taisnīgumu un to, kā cilvēki var iegūt patiesu gudrību, lai gan viņi atzīst, ka ne visi mūsu jautājumi, ne arī mūsu meklējumi pēc gudrības vienmēr novedīs pie skaidrām atbildēm (*piemēram, Salamana pamācības 20:24; Ījaba 28:20, 21*). Vecā derības gudrības literatūra ietver Ījaba grāmatu, Salamana pamācības, Salamana mācītāja grāmatu un atsevišķus gudrības psalmus (*piemēram, 37. psalms, 49. psalms, 73. psalms*).

Ievērojama gudrības literatūras daudzums, kas atklāts 1. gadsimta p.m.ē. Khirbet Kumrānas kopienas rakstos jeb tā sauktajos Nāves jūras tīstokļos, liecina, ka gudrības tematika ieņēma nozīmīgu vietu ebreju kopienu intelektuālajās un filosofiskajās diskusijās pirms Mesijas nākšanas Palestīnā (skat. J. I. Kampen, “Wisdom Literature at Qumran,” *Dictionary of New Testament Background: A Compendium of Contemporary Biblical Scholarship*, ed. C. A. Evans and Stanley E. Porter [Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2000], 1263.–1268. lpp.).

2. Neprāts un gudrība:

Pēc ievada sveicieniem, pateicības un aicinājuma uz vienotību Pāvils sāk savu vēsti jaunajai Korintas draudzei, pievēršoties gudrības un neprāta tēmai. 1. Korintiešiem 1:18–31 ir viena no Jaunās derības retoriski spēcīgākajām vietām. Pāvils korintiešiem norāda, ka evaņģēlijs vieniem šķiet neprāts, bet citiem tas atklāj Dieva glābjošo spēku (*1. Kor. 1:18*). Šis paradokss ir būtisks, jo — kā Pāvils vēlāk vēstulē uzsver — cilvēka vājums kļūst par iespēju Dievam atklāt savu spēku.

Turpmākajā fragmentā Pāvils izceļ vairākus pretstatus: starp gudrību un neprātu, Dievu un pasauli, spēku un vājumu. Krusts — nežēlīgs romiešu spīdzināšanas un nāves instruments — ir kļuvis par līdzekli, ar kura starpniecību Dievs īstenojis pestīšanu. Šī doma, kas ir visas Pāvila un agrīnās kristīgās draudzes sludināšanas pamatā, daudziem nesen atgrieztajiem pagāniem noteikti šķita paradoksāla un pretrunā sava laika kultūras priekšstatiem. “Vēsts par krustu” (*1. Kor. 1:18*) ir apzīmējums evaņģēlijam par Jēzus Kristus nāvi un augšāmcelšanos, kas nes pestīšanu tiem, kuri šo vēsti ir dzirdējuši un tai ticējuši. Nav grūti iztēloties, cik absurda šī vēsts šķita grieķu–romiešu auditorijai: kā gan Dievs varētu glābt cilvēkus un pasauli caur krustā sista noziedznieka nāvi? Savukārt jūdiem šī vēsts kļuva par “klupšanas akmeni” (*1. Kor. 1:23*) jeb grieķu valodā *skandalon*.

Gan “klupšanas akmens”, no vienas puses, gan “neprāts”, no otras puses, šeit metaforiski apzīmē šķērsli ticībai.

3. Labā vēsts par krustu:

Jau no paša sākuma Pāvils uzsver, ka vēsts par krustu ir Dieva spēks tiem, kuri tiek glābti. Krusts ticīgajiem atklāj Dieva gudrību — ka pestīšana tiek dāvāta tiem, kuri paši nespēj sasniegt taisnību un nav tās cienīgi. Krusts ir vairāk nekā tikai zīme vai simbols, lai gan jūdi to tā neuztver, pat neskatoties uz viņu vēlmi redzēt brīnumainas zīmes (*Mt. 12:38, 39; Marka 8:11, 12; arī 1. Kor. 1:22*). Šī tieksme pēc zīmēm un brīnumiem atklāj garīgu aklumu un, iespējams, pat sirids nocietināšanos tajos, kuri tās nevis pazemīgi lūdz, bet pieprasa. Evaņģēlijs par krustā sisto un augšāmcelto Kristu nerada ticību ne jūdus, ne grieķos; drīzāk tas kļūst jūdiem par “klupšanas akmeni”, bet grieķiem par “neprātu”. Šo domu Pāvils apkopo 1. Korintiešiem 1:25: “Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēks ir stiprāks nekā cilvēka.”

Šī doma ved Pāvilu pie nākamā svarīgā secinājuma: Dievs Korintas draudzes locekļus nav izraudzījis viņu gudrības, spēka vai ietekmes dēļ, bet vienīgi pēc savas suverēnās gribas (*1. Kor. 1:26–29*). Dieva izvēle nekad nav balstīta cilvēku sasniegumos, varā vai ietekmē; tā kļūst par realitāti, kad ticībā satveram Jēzus roku. Reizēm mēs spējam satvert visu Viņa roku, citreiz tik tikko turamies pie Viņa mazā pirksta galiņa, tomēr varam būt droši, ka atrodamies Dieva žēlastības centrā. Šī atziņa, kā norāda Pāvils, pasargā mūs arī no lielīšanās ar savu ticību vai garīgajiem sasniegumiem. “Kas lielās, lai lielās ar Kungu” (*1. Kor. 1:31, atsaucoties uz Jer. 9:23, 24*). Interesanti (un, iespējams, jau iepriekš atklāts Salamana pamācību 8. nodaļas gudrības personifikācijā), Jēzus Kristus pats ir Dieva gudrība, mūsu taisnība, svēttapšana un pestīšana (*1. Kor. 1:30*).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Vēstules Korintas draudzei ievadā Pāvils cieši pretstata gudrību un neprātu. Viņš skaidro, ka “cilvēciskā gudrība nevar novest pie patiesas, pestījošas Dieva atziņas; tā ir sastopama vienīgi tajā, ko pasaule uzskata par evaņģēlija neprātu” (21. p.). (Šķirkļis “1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, red. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1620. lpp.) Lasot 1. Korintiešiem 1:17–31, pārrunājiet savā grupā šādus jautājumus:

1. Kas mūsu ticībai varētu kļūt par klupšanas akmeni, lai gan varam balstīties gandrīz divtūkstoš gadu baznīcas un Bībeles interpretācijas vēsturē?
2. Kāds būtu labākais arguments sarunā ar tiem, kuri evaņģēlija vēsti uzskata par neprātu vai tikai par “mierinājumu nezinātājiem”?
3. Kuri Labās Vēsts par krustu aspekti varētu uzrunāt cilvēkus jūsu kopienā ārpus draudzes? Kas viņiem varētu apgrūtināt evaņģēlija pieņemšanu?

Vienotība Kristū

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 1:10.

Studiju fokuss: 1. Kor. 1:10–17, 1. Kor. 3:18–23, Fil. 2:1–8.

Ievads

Kādā mazpilsētā brīvprātīgo grupa sapulcējās, lai pēc vētras atjaunotu kopienas centru. Pamati bija stingri, materiāli labi. Viņiem bija ķieģeļi, java, darbarīki — viss nepieciešamais darbam.

Taču, sākoties būvniecībai, izcēlās domstarpības. Viena komanda uzstāja: “Ķieģeļi jāliek šādi — tā ir efektīvāk.” Otra iebilda: “Nē, mēs vienmēr to esam darījuši *šādi!*” Daži strādnieki atteicās pieņemt citu norādījumus, sakot: “Mēs klausām tikai sava brigadiera rīkojumiem.” Citi pat pameta būvlaukumu: “Ja darbā iesaistīta tā grupa, mēs nepiedalāmies.”

Dienas beigās tam, kam vajadzēja kļūt par stipru sienu, bija pārvērties haotiskā savārstījumā — daži ķieģeļi bija salikti šķībi, citu vispār trūka, un visa konstrukcija bija nestabila. Pietiktu ar vieglu grūdienu, lai tā sabruktu. Garām gāja vecs mūrnieks, papurināja galvu un teica: “Viens ķieģelis pats par sevi ir tikai akmens. Bet ķieģeļi, kas salikti kopā un javas saturēti savās vietās, kļūst par mūri. Tur slēpjas spēks.”

Tāpat kā šie ķieģeļi, arī Korintas draudze — un mūsdienu draudze — var stāvēt stingri tikai tad, ja tā ir vienota Kristū, kas ir pamats. Sašķeltība vājina ķermeni. Bet, kad mēs atmetam lepnumu un sekojam Kristus kalpošanas paraugam, mēs kļūstam par kaut ko nesatricināmu.

Nodarbības tēmas

Viens no lielākajiem draudiem agrīnās draudzes vienotībai nebija vajāšanas — tas bija lepnums. Šīs nedēļas rakstvietās var atrast divas galvenās tēmas, kas saistītas ar šo jautājumu. Tās var īsumā apkopot šādi:

1. **Personības kulta draudi:** 1. vēstulē korintiešiem Pāvils runā par to, kā ticīgie sašķēlās, balstoties uz lojalitāti dažādiem vadītājiem — veidojot personības kultus ap Pāvilu, Apollu un Kēfu. Šīs frakcijas pārvērtā talantīgo vadību par šķelšanās avotu, novirzot draudzi no tās patiesā pamata: Kristus.
2. **Kristum līdzīgas kalpošanas spēks:** Pretstatā tam Filipiešiem 2:1–8 piedāvā risinājumu — Kristum līdzīgu pazemību. Pāvils mudina ticīgos atmet savtīgas ambīcijas un rūpēties ne tikai par savām, bet arī par citu interesēm. Viņš norāda uz Jēzu, kurš, būdams vienlīdzīgs ar Tēvu, pieņēma kalpa veidolu, pazemojās un kļuva paklausīgs līdz pat nāvei. Tas ir patiesais vienotības paraugs — pašai dziedzīga mīlestība.

Kopā šīs rakstvietas aicina draudzi atteikties no lepnuma un cīņas par varu, bet tiekties pēc vienotības pazemīgā kalpošanas garā, sekojot Kristus piemēram.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Verdzība bija skarba realitāte Jaunās derības pasaulē. Jaunajā derībā lietotā grieķu terminoloģija ne vienmēr skaidri nošķir “kalpu” (piemēram, cilvēku, kurš strādā kāda pakļautībā, veic noteiktus pienākumus un par to saņem

atlīdzību) no “verga”. Tādēļ grieķu vārds *doulos*, kas var nozīmēt gan “kalps”, gan “vergs”, atkarībā no konteksta tulkojams *abējādi*. Vēsturnieki lēš, ka mūsu ēras 1. gadsimtā Romas impērijā verdzībā atradās pat divpadsmit miljoni cilvēku — aptuveni 16–20 procenti no vismaz sešdesmit miljonus lielā kopējā iedzīvotāju skaita (skat. S. Scott Bartchy, “Slaves and Slavery in the Roman World,” grāmatā *The World of the New Testament*, red. Joel B. Green un Lee Martin McDonald [Grand Rapids: Baker Academic, 2013], 170. lpp.).

Vergi bieži bija cienjami lielākas saimes locekļi un dažkārt ieņēma atbildīgus amatus saimē. Atšķirībā no verdzības prakses Jaunajā pasaulē, ne ādas krāsa, ne etniskā/rasu izcelsme nenorādīja uz verga statusu Romas impērijas iedzīvotāju vidū. Romas likumi rūpīgi regulēja attieksmi pret vergiem, un daudzi vergi varēja cerēt, ka vēlāk dzīvē viņu īpašnieki viņus atbrīvos. Tomēr verdzība nebija labvēlīga institūcija. Daudzi vergi briesmīgi cieta no nežēlīgiem saimniekiem un piedzīvoja visdažādākās ļaunprātības.

Tas, ka vairākās Jaunās derības vietās izmantota ar verdzību saistīta terminoloģija un tēlainība, parāda, cik nozīmīga šī sociālā realitāte bija Jaunās derības kultūras kontekstā. Kā norāda Bārtčijs: “Trīs nozīmīgi jēdzieni Pāvila rakstos — ‘izpiršana’, ‘attaisnošana’ un ‘izlīgšana’ — tieši saistīti ar verga atbrīvošanas procesu un tā sekām” (S. Scott Bartchy, “Slaves and Slavery in the Roman World,” grāmatā *The World of the New Testament*, red. Joel B. Green un Lee Martin McDonald [Grand Rapids: Baker Academic, 2013], 176. lpp.). Šāda terminoloģija palīdzēja lasītājiem izprast nozīmīgus teoloģiskus jēdzienus, īpaši domu par ticīgā atbrīvošanu no grēka verdzības un atsvešinātības no Dieva.

2. Personības kultī — draudi vienotībai: Draudi draudzes vienotībai var izpausties dažādos veidos, un dažiem no tiem Pāvils pievēršas jau savas vēstules sākumā. Ilgi pirms sociālo tīklu influenceriem, sporta superzvaigznēm, megadraudžu mācītājiem, superbagātiem miljardieriem vai harizmātiskiem pasaules līderiem cilvēki jau mēdza pieslieties saviem iecienītajiem garīgajiem vadītājiem. Šāda pieķeršanās dažādiem garīgajiem līderiem draudzes dzīvē var radīt strīdus un bieži noved pie šķelšanās. Savukārt šķelšanās var pārāugt savstarpēji naidīgās grupās, kas nostājas cita pret citu. Šķiet, ka arī Korintas draudzē bija izveidojušās vairākas grupas, kas atbalstīja dažādus vadītājus.

1. Korintiešiem 1:12 minēti vairāki vārdi. Daži apgalvoja, ka ir Apolla sekotāji. Apolls bija ebreju kristietis un Aleksandrijas iedzīvotājs, “izglītots vīrs, labs rakstu pazinējs.” (*Ap.d. 18:24*). Viņam noteikti bija labas runas un sludināšanas dotības, kas klausītājus pārsteidza ar viņa retoriku un entuziasmu sludināt Jēzu (*Ap.d. 18:25*). Apolls bija palīdzējis veidot draudzi Korintā, kamēr Pāvils atradās Efezā (*Ap.d. 19:1, 2*); tomēr šķiet, ka pirms tam viņš nebija dzirdējis par Svētā Gara kristību (*Ap.d. 18:25*).

Citi apliecināja savu lojalitāti Kēfam (Pētera vārda aramiešu forma). Pēteris bija pirmais no apustuļiem, kurš kalpoja pagāniem (*Ap.d. 10*), un viņa vadošās lomas dēļ daudzi viņu uztvēra kā redzamāko kristīgās kustības vadītāju. Vēl citi apgalvoja, ka seko Pāvilam. Lai gan šo vadītāju pieejas kalpošanai atšķīrās, ir ievērojamas cieņīgi, ka viņi centās viens otra darbu atbalstīt, nevis kritizēt (skat., piemēram, Pētera labvēlīgo atsauksmi par Pāvilu 2. Pēt. 3:15 un Pāvila pozitīvo vērtējumu par Apolla darbu 1. Kor. 3:4–7).

Tomēr jāatzīmē arī tas, ka vajadzības gadījumā viņi bija gatavi viens otru arī kritiski pamācīt un koriģēt. Labs piemērs ir Pāvila konfrontācija ar Pēteri jautājumā par sadraudzību ar pagānu ticīgajiem, kā arī par rituālo likumu nozīmi un taisnošanu ticībā (skat. *Gal. 2:11–21*). Lai gan agrīnās draudzes vadītājus vienoja ciešas saites, daži ticīgie tomēr prata izmantot viņu atšķirīgos uzsvarus un mācības, lai radītu šķelšanos.

Pāvila piedāvātais risinājums atrodams 1. Korintiešiem 3:18–23. Viņš brīdina Korintas ticīgos par pašapmāna bīstamību. Viņi uzskatīja sevi par “gudriem”, nesaprotot, ka Dieva gudrība neatgrieztam cilvēka prātam šķiet neprāts. Lai pamatotu savu domu, Pāvils citē

divus Vecās derības tekstus (*Ījaba 5:13 un Ps. 94:11*), bet pēc tam pievēršas dažādajiem grupējumiem Korintas draudzē. Tā vietā, lai iesaistītos strīdos par to, kurš vadītājs ir teoloģiski pareizāks vai ievērojamāks, Pāvils uzsver katra ticīgā nepieciešamību turēt Kristu savas garīgās dzīves centrā un neļaut nevienam cilvēkam — lai cik gudrs, harizmātisks vai talantīgs viņš būtu — ieņemt vietu, kas pienākas Kristum vien. “Neviens lai nelielās ar cilvēkiem” (*1. Kor. 3:21*), viņš raksta, jo “jūs piederat Kristum un Kristus Dievam” (*1. Kor. 3:23*). Sakņojot savu identitāti Kristū, draudze var izvairīties no šķelšanās.

3. Kristum līdzīga kalpošana:

Lielākā daļa no mums līdz galam neizprot, ko Jaunajā derībā nozīmē vārds “kalps”. Filipiešiem 2:1–8 piedāvā nozīmīgu kalpošanas paraugu draudzes vienotības kontekstā. Pāvils saviem lasītājiem uzsver vienotības svarīgumu. Četri nosacījuma teikumi ar vārdu “ja” Filipiešiem 2:1 patiesībā jāsaprot nevis kā pieņēmumi, bet kā aicinājums, kas balstīts pārliecībā par kristīgajā dzīvē piedzīvoto garīgo realitāti: “tā kā tas viss ir” jeb “tā kā tas ir paties”. (Šķirklis “Philippians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. A. M. Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1730. lpp.) Pēc tam Pāvils izsaka savu cerību un prieku, ka draudze būs “vienā prātā, lolodama vienu mīlestību, dvēselēs vienota, ar vienu mērķi” (*Fil. 2:2*). Tas nozīmē, ka ticīgie nemeklēs tikai savu labumu, bet rūpēsies arī par citu vajadzībām un interesēm (*Fil. 2:4*).

Nākamajā sadaļā Pāvils rāda Jēzu kā paraugu draudzei. Ticīgie ir aicināti savstarpējās attiecībās sekot Jēzus pašai ziedības un pazemības piemēram. Teologi šo tekstu bieži izmanto, runājot par Kristu pirms Viņa iemiesošanās (*Fil. 2:6, 7*), Viņa zemes dzīves laikā (*Fil. 2:7, 8*) un Viņa paaugstināšanu pēc augšāmcelšanās (*Fil. 2:9–11*). Jēzus kļuva par *doulos* — kalpu jeb vergu. Viņš “Sevi iztukšoja” (*Fil. 2:7*) jeb, kā saka NKJV tulkojums, “atteicās no Savas godības”. Viņš labprātīgi izvēlējās neizmantot savu dievišķo varu un privilēģijas, lai kļūtu par Dieva kalpu un glābtu pasauli, kas bija sacēlusies pret Dievu. “Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū” (*Fil. 2:5*) — ar šiem vārdiem Pāvils atgādina, ka arī mums savstarpējās attiecībās draudzē jācenšas atspoguļot Kristus mīlestību, kaut arī mūsu cilvēciskā vājuma un grēcīguma dēļ tā vienmēr būs nepilnīga.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Vienotība — vai tās trūkums — bija nopietna problēma Korintas draudzē, un tā joprojām ir aktuāls jautājums arī Septītās dienas adventistu draudzē. Daudzi no mums sociālajos tīklos seko saviem iecienītākajiem runātājiem vai pavada daudz laika, klausoties sev tuvāko kalpošanas veidu pārstāvju vēstījumus. Nereti konflikti rodas atšķirīgas Bībeles izpratnes dēļ vai arī personisku nesaskaņu dēļ starp draudzes vadītājiem. Pāvila vēsts korintiešiem atgādina, ka šādi konflikti nav nekas jauns. Daudz tiek runāts par kalpojošu vadību, tomēr mums bieži ir grūti tās principus īstenot pašiem savā dzīvē un attiecībās citam ar citu.

1. Kā mēs varam izvairīties no šķelšanās, ko draudzē rada dažādi grupējumi?
2. Kādus principus un ieteikumus Rakstos varam atrast, lai Jēzus paliktu mūsu ticības un draudzes dzīves centrā?
3. Daudzu konfliktu saknē ir atšķirīga izpratne par Bībeles patiesību. Mēs sakām, ka mīlam patiesību un vēlamies tai būt uzticīgi. Kā mums izturēties pret tiem, kuru Rakstu izpratne atšķiras no mūsējās? Ko varam mācīties no Tā, kurš sacīja: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība”?
4. Kāpēc ir tik grūti sekot Kristus pazemīgās kalpošanas piemēram?
5. Kādi bibliski principi un praktiski soļi varētu palīdzēt stiprināt vienotību mūsu draudzēs?

Grēks draudzē

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 6:19, 20.

Studiju fokuss: 1. Kor. 5:1–13, 1. Kor. 6:1–13.

Braucot ar metro Apvienotajā Karalistē, pasažieri nepārtraukti dzird audio brīdinājumus un redz uzrakstus: “Uzmanieties no spraugas!” (angl. “Mind the gap!”) Šķiet pašsaprotami, ka cilvēkiem jāskatās, kur viņi sper soli, jo iekrišana spraugā starp vilcienu un peronu var beigties ar nopietniem savainojumiem. Tomēr cilvēki joprojām tajā iekrīt. Tāpēc acīmredzot ir nepieciešams atkal un atkal atgādināt par šķietami pašsaprotamām lietām.

“Zināšanu un rīcības plaisa” ir jēdziens, kas apzīmē atšķirību starp to, ko zinām, ka mums vajadzētu darīt, un to, ko patiesībā darām. Cilvēkam var būt zināšanas, prasmes vai spējas kaut ko paveikt, tomēr viņš to neizdara.

Domājot par grēku draudzē un par to, kā draudzes locekļu rīcība — vai bezdarbība — ietekmē visu Kristus miesu, “zināšanu un rīcības plaisas” jēdziens var kļūt par labu sākumpunktu šīs tēmas aplūkošanai Bībeles gaismā.

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbībā uzmanība pievērsta trim nozīmīgām tēmām:

1. **Grēka racionalizēšanas briesmas.** Mēs bieži nošķiram ētiskos un morālos jautājumus no savas praktiskās dzīves un ikdienas izvēlēm — vai nu ignorējot acīmredzamo, vai apslāpējot sirdsapziņas balsi, lai attaisnotu savu rīcību. Pāvila vēsts korintiešiem sniedz spilgtu šādas attieksmes piemēru un vienlaikus parāda arī ceļu, kā šo problēmu risināt.
2. **Bībeliskais pamats laulībai.** Bībeles izpratne par laulību sakņojas radīšanas stāstā, un tai vajadzētu būt pamatam mūsu pārdomām par šo tēmu. 1. Korintiešiem 5:1 minētās incesta attiecības un Korintas draudzes nevēlēšanās nopietni izvērtēt šo situāciju atgādina par “zināšanu un rīcības plaisas” realitāti arī draudzē.
3. **Konfliktu risināšana.** Konflikti starp draudzes locekļiem būtu jārisina draudzes vidū, nevis laicīgajās tiesās. Konflikta risināšana draudzes kopienā dod iespēju īstenot atjaunojošu taisnīgumu un apliecina pārlicību, ka draudze kā Kristus miesa spēj risināt pat sarežģītus jautājumus.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Grieķu–romiešu sabiedrībā laulības attiecības balstījās ģimenes galvas — visbiežāk vīra — autoritātē. Ierasta parādība bija plašas saimes, kurās kopā dzīvoja vairākas paaudzes, kā arī kalpi un vergi. Sievas parasti pārraudzīja māsaimniecības ikdienas dzīvi: vadīja kalpu un vergu darbu, rūpējās par bērnu audzināšanu un uzraudzīja mājas krājumu papildināšanu.

Romiešiem pastāvēja divi likumīgas laulības veidi: ar *manus* (lat. “roka”) vai bez tās. Laulībā bez *manus* tēvs arī pēc meitas apprecēšanās saglabāja pār viņu juridisko un ekonomisko varu. “Agrīnajā Romas vēsturē laulības ar *manus* bija izplatītas. Taču Jaunās derības laikā daudz biežāk sastopamas bija laulības bez *manus*, kurās tēvs saglabāja juridisko un ekonomisko varu (lat. *potestas*) pār savu precēto meitu. ... Šāda kārtība stiprināja meitu saikni ar viņu dzimto ģimeni un varēja nodrošināt viņām ietekmīgus

atbalstītājus laulības strīdu gadījumā.” (Margaret Y. MacDonald, “Marriage, NT”, grāmatā *The New Interpreter’s Dictionary of the Bible*, red. K. Doob Sakenfeld, 5 vols. (Nashville: Abingdon Press, 2006), 3. sēj., 812. lpp.) Likumīgu laulību varēja noslēgt tikai brīvie pilsoņi. Tomēr apbedījumu uzraksti liecina, ka vergu pāri bieži uzskatīja sevi par laulātiem un centās veidot stabilu ģimenes dzīvi (813. lpp.), pat ja viņu attiecības nebija juridiski noformētas.

Ebreju laulībām bija daudz kopīga ar laulībām grieķu–romiešu pasaulē. Nozīmīga loma bija pūram; laulības parasti tika slēgtas ģimeņu vienošanās ceļā, tādējādi izveidojot cieši saistītu paplašinātu ģimeņu tīklu. Pāvila skatījums uz laulību atspoguļo viņa ebrejisko izcelsmi, lai gan viņš pats nebija precējies.

2. Zināšanu un rīcības plaisa: Pāvils savā vēstījumā Korintas draudzei ļoti tieši runā par skaidru plaisu starp zināšanām un rīcību draudzes dzīvē. Saskaņā ar 1. Korintiešiem 5:1 šī plaisa bija saistīta ar netiklību (*porneia*) — “un vēl par tādu, kāda nav sastopama pat pagānu starpā.” Plaisa starp to, ko zinām, un to, kā dzīvojam, bieži atklāj cilvēka vājumu un grēcīgumu. Pāvils šo stāvokli spilgti raksturo Romiešiem 7:19: “Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru.” Vairums no mums kādā dzīves brīdī droši vien varētu piekrist šim Pāvila novērojumam. Nereti tas, ko atzīstam par labu un pat apņemamies darīt, nav tas, ko galu galā izvēlamies. Jaunās derības pētnieki daudz diskutējuši par to, kas ir Romiešiem 7 aprakstītais “es”, un piedāvājuši dažādus skaidrojumus. Taču neviena no šīm interpretācijām nemaina pašu būtību: arī Jēzus sekotāju dzīvē pastāv plaisa starp zināšanām un rīcību. Dieva likums, kam vēstules romiešiem 7. nodaļā ir tik nozīmīga vieta, pats par sevi nespēj mūs glābt ne no mūsu grēka, ne no mums pašiem. Mums patiesi ir vajadzīgs Glābējs!

Tas, kas mums patiesi nepieciešams, ir sirds pārveidošana, ko spēj paveikt vienīgi Dieva Gars. Pāvils šo patiesību apliecina spēcīgajos vārdos Romiešiem 8:1: “Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.” Kad esam “Kristū Jēzū”, mēs atrodamies drošībā, un pārveidošanās var sākties. Lai pārvarētu plaisu starp zināšanām un rīcību, nepieciešama apņēmība un gatavība mainīties. Pārmaiņas — īpaši domāšanas un uzvedības pārmaiņas — prasa jaunus ieradumus un daudz vingrināšanās. Kā raksta Džeimss K. A. Smits: “Es nevaru vienkārši ‘izdomāt’ sevi par tikumīgu cilvēku. ... Likumi, noteikumi un pavēles nosauc un raksturo labo; tie pasaka man, kas man būtu jādara. Taču tikums ir kaut kas cits: to neiegūst tikai ar prātu, bet tas veidojas cilvēka sirdī un ieradumos. Tikuma audzināšana nav tas pats, kas iemācīties Desmit baušļus vai iegaumēt Kolosiešiem 3:12–14. Tā ir cilvēka veidošanās un viņa dziļāko tieksmju pārveidošana. ‘Mācīties’ tikumu — kļūt tikumīgam — vairāk līdzinās gammu vingrināšanai pie klavierēm nekā mūzikas teorijas mācīšanās procesam. Mērķis ir, lai pirksti tik labi apgūtu gammas, ka spēlēšana kļūtu dabiska. Mācīšanās šeit nav tikai informācijas uzkrāšana; tā ir kaut kā ierakstīšana pašā cilvēka būtībā.” (James K. A. Smith, *You Are What You Love: The Spiritual Power of Habit* (Grand Rapids, MI: Brazos Press, 2016), 18. lpp.)

3. Seksuāla nešķīstība: Tikai daži grēki ticīgo vidū izraisa tik daudz diskusiju kā ar seksualitāti saistītie grēki. *Porneia* jeb “seksuāla nešķīstība” pirmo reizi tiek pieminēta 1. Korintiešiem 5:1 un tālāk aplūkota 5.–7. nodaļā. “Koinē grieķu valodā šis vārds var apzīmēt vispārēju netikumību, tomēr visbiežāk tas attiecās uz prostitūciju vai dažkārt uz netiklību.” (Paul Gardner, *1 Corinthians, Zondervan Exegetical Commentary on the New Testament* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2018) 224. lpp.)

Jūdaisma un agrīnās draudzes seksuālā ētika balstījās Rakstos: seksuālas attiecības tika saprastas kā vīrieša un sievietes savienība laulībā, kas sakņojas radīšanas teoloģijā. Acīmredzot Korintas iedzīvotājiem bija daudz brīvāka attieksme pret seksuālo morāli,

tomēr pat viņus būtu šokējušas attiecības starp vīrieti un viņa tēva sievu. Grieķu terminoloģija norāda, ka šī sieviete nebija vīrieša bioloģiskā māte, bet viņa pamāte — kas tik un tā tika uzskatīts par smagu morālu pārkāpumu.

Tomēr Pāvilu īpaši satrauca Korintas draudzes vienaldzīgā attieksme pret šo situāciju. Tā vietā, lai par to sērotu, draudze, kā raksta Pāvils, bija kļuvusi “augstprātīga” (1. Kor. 5:2) un gatava pievērt acis uz notiekošo. Daži pētnieki pieļauj, ka cilvēks, kurš bija iesaistīts šajā seksuālās nešķīstības grēkā, varēja būt ietekmīgs vai turīgs. Taču šī situācija neprasīja iecietīgu samierināšanos, bet gan izlēmīgu rīcību.

Savā vēstulē Pāvils aicina draudzi rīkoties nekavējoties. Viņiem bija “nodot šis cilvēks sātānam miesas samaitāšanai, lai viņa gars tiktu izglābts Kunga dienā” (1. Kor. 5:5). Šis tēlainais izteiciens attiecas uz cilvēka izslēgšanu no draudzes kopības. Draudzei bija jāatzīst un jārespektē viņa paša izdarītā izvēle. Kā norādīts kādā komentārā: “Tā kā ar savu rīcību viņš pats bija izvēlējies ienākt sātana sfērā, tad draudzes lēmums tikai apstiprināja šo izvēli. Viņam bija jāizjūt savas ļaunās rīcības sekas.” (Šķirklis “1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1624. lpp.)

Šis draudzes lēmums jāsaprot atjaunošanas un pestīšanas kontekstā — līdzīgi kā Jēzus vārdi Mateja 18:17, runājot par konfliktiem draudzē un attiecībām ar grēkā paliekošu draudzes locekli, kurš draudzei kļūst kā “pagāns un muitnieks”. Šādas rīcības mērķis nebija cilvēku atstumt, bet gan palīdzēt viņam kļūt par draudzes mīlestības, rūpju un gādības saņēmēju. Tādējādi draudze varēja parādīt savu mīlestību, aicinot viņu nožēlot grēkus un atgriezties Dieva valstības kopībā.

4. Konflikta risināšana draudzē: Pāvilu uztrauca arī tas, kā Korintas draudze risināja savstarpējos konfliktus un domstarpības. Viņam bija pilnīgi nesaprotami, ka draudzes locekļi ved cits citu pagāniskajās tiesās (*skat. 1. Kor. 6:1–8*). Šī situācija atklāj, cik daudz iekšēju konfliktu un strīdu pastāvēja draudzē, kā arī to, ka tai trūka gudrības un garīga brieduma šos jautājumus risināt (Kristus) “miesas” ietvaros.

Draudzes kā vienotas Kristus miesas tēls sasauca ar Pāvila iepriekšējām bažām par šķelšanos un grupējumiem draudzē (1. Kor. 3 un 4). Pāvila uzstājība, ka konflikti jārisina draudzes vidū, šķiet, balstās Vecās derības un jūdu tradīcijas izpratnē. Tās pamatā ir pārliecība, ka Dievs pats ir savas tautas (*salīdzināt ar 1. Sam. 24:15, Ps. 50:6, Ps. 75:7, Jes. 33:22 u.c.*) un visas zemes Tiesnesis (1. Moz. 18:25).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Saspilējums un konflikti draudzē nav viegli risināmi jautājumi. Rakstu vietas, kas aplūko seksuālās nešķīstības problēmu un draudzes reakciju uz to, piedāvā mūsdienu lasītājam svarīgus principus, kā risināt grēku, spriedzi un konfliktus ticīgo kopienā. Pārrunājiet kopā ar grupu sekojošus jautājumus.

1. Ko jūs teiktu draugam, kurš atzīst, ka viņam ir grūti rīkoties pareizi, lai gan viņš zina, kā vajadzētu rīkoties?
2. Vai plaisai starp zināšanām un rīcību ir kāda saistība ar taisnošanu darbos? Ja ir, tad kāda? Ja nav, kāpēc ne?
3. Kāpēc mums ir tik grūti piedot tiem, kuri cīnās ar seksuāliem grēkiem?
4. Kāda būtu labākā pieeja, lai palīdzētu cilvēkiem, kuri cīnās ar seksuāliem grēkiem?

Viss Dieva godam

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 10:31.

Studiju fokuss: 1. Korintiešiem 10.

Iedomājieties pārgājienu grupu, kas dodas grūtā kalnu maršrutā. Šī taka ir pazīstama gan ar elpu aizraujošajiem skatiem, gan ar bīstamajām kraujām. Takas sākumā viņi ierauga brīdinājuma zīmi: **“UZMANĪBU: Priekšā bīstamas kraujas — daudzi ir nogāzušies! Pālieciet uz iezīmētās takas.”**

Daži pārgājiena dalībnieki brīdinājumu uztver nopietni — viņi turas pie iezīmētās takas un izvairās no bīstamajām kraujām. Citi zīmi ignorē, jo vēlas izbaudīt aso sajūtu, stāvēt kraujas malā un uzņemt iespaidīgu selfiju. Trešā grupa uzstāj, ka viņiem ir tiesības doties, kur vien vēlas, nepievēršot uzmanību marķētajām takām. “Tas ir mūsu pārgājiens! Neviena mums nenorādīs, ko darīt!” Taču viņu izvēles neietekmē tikai viņus pašus. Ja kāds nokrīt vai apmaldās, viņš var ievilkt briesmās arī tos, kuri seko viņam.

Kristīgā dzīve, protams, ir daudz vairāk nekā pārgājiens kalnos. Tomēr šis trīs pārgājiena dalībnieku attieksmes labi atspoguļo arī dažādas pieejas ticības dzīvē. 1. vēstules korintiešiem 10. nodaļā Pāvils pievēršas tieši šādām attieksmēm.

Nodarbības tēmas

Tāpat kā vairums Bībeles autoru, arī Pāvils elkdievību uzskatīja par ļoti nopietnu grēku, kas nostājas pretstatā patiesai Dieva pielūgsmei. Pielūgsmes jautājums skar visu ikdienas dzīvi, jo jebkāda iesaistīšanās elkdievībā nozīmē Dieva valdīšanas noraidīšanu un paver ceļu morālai un garīgai samaitātībai. Šajā kontekstā Pāvils pievēršas vairākām svarīgām tēmām:

1. **Mācība no Israēla pagātnes:** Pāvils atgādina korintiešiem par Israēla neveiksmēm tuksnesī — elkdievību, netiklību, Dieva izaicināšanu un kurnēšanu. Viņu krišana kalpo par brīdinājumu ticīgajiem neatkārtot tās pašas kļūdas.
2. **Elkdievības briesmas:** Pāvils mudina ticīgos bēgt no elkdievības un nepiedalīties pagāniskos rituālos, atgādinot, ka elkdievība nav savienojama ar patiesu Dieva pielūgsmi.
3. **Kristiešu brīvība un atbildība (1. Kor. 10:23–30):** Pāvils runā par to, kā ticīgajiem gudri izmantot savu brīvību, īpaši jautājumā par elkiem upurētas pārtikas lietošanu uzturā. Tas, ka kaut kas ir atļauts, vēl nenozīmē, ka tas nāk par labu visiem.
4. **Dzīvot Dieva godam (1. Kor. 10:31–33):** Pāvils apkopo savu vēsti, mudinot ticīgos pieņemt ikvienu lēmumu ar domu par Dieva godu. Viņš arī aicina viņus dzīvot tā, lai viņu rīcība atspoguļotu Kristu un vestu citus pie Viņa.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Dievkalpošanas formas mūsu ēras 1. gadsimtā Korintā: Pielūgsmē korintiešiem nebija svešs jēdziens. Atšķirībā no daudzām mūsdienu Rietumu sabiedrībām, pielūgsmē tajā laikā nebija privāta vai tikai personiska lieta. Politika, tirdzniecība un sabiedriskā dzīve bija cieši savijušās ar reliģiju. 1. gadsimta Korintas pielūgsmes prakses ietvēra upurēšanu, svētku mielastus, reliģiskus svētkus, procesijas un dažos kultos arī seksuālus rituālus. Korinta bija nozīmīga grieķu–romiešu pilsēta, kas bija pazīstama ar savu reliģisko daudzveidību un dažādu dievu pielūgsmi. Tajā atradās

daudzi tempļi un kultī, kas atspoguļoja pilsētas bagātību un tās nozīmi kā ievērojamam tirdzniecības centram, kur savijās grieķu un romiešu reliģiskās tradīcijas.

Pielūgsme 1. gadsimta Korintā izpaudās dažādos veidos, atspoguļojot pilsētas kosmopolītisko raksturu. Dievu bija daudz (skat. 2. sadaļu zemāk). Lai gan katrai pilsētai parasti bija savs galvenais aizbildņa dievs, cilvēki varēja izvēlēties, kurus dievus pielūgt, atkarībā no tā, kādu labvēlību vai ieguvumu viņi cerēja saņemt. Lielākā daļa cilvēku pielūdza vairākus dievus. Visā Romas impērijā no labiem pilsoņiem tika sagaidīts arī imperatora kults. Lai gan cilvēkiem bija zināma brīvība izvēlēties dievus, atteikšanās pielūgt imperatoru varēja radīt nopietnas sociālas un politiskas sekas, jo šāda pielūgsme tika uzskatīta par lojalitātes apliecinājumu Romai.

Lielākajā daļā tempļu tika pienesti asins upuri — vērši, kazas vai putni tika upurēti dieviem — un pēc tam nereti sekoja kopīgi mielasti. Šo tempļu svētku laikā pielūdzēji ēda gaļu un citus ēdienus, kas bija upurēti dievībām. Notika arī plašas publiskas svinības ar reliģiskiem rituāliem, piemēram, Istmijas spēles, kas bija veltītas dievam Poseidonam. Šie svētki ietvēra procesijas, mielastus un dažādus priekšnesumus. Daļai šo reliģisko prakšu bija arī seksuāli elementi, īpaši auglības kultos. Daži pētnieki uzskata, ka Afrodītes templī tika praktizēta rituāla prostitūcija (sal. ar Walter A. Elwell and Barry J. Beitzel, "Corinth", *Baker Encyclopedia of the Bible* [Grand Rapids, MI: Baker, 1988], 514. lpp.).

Lai gan pielūgsme pārsvarā bija publiska, pastāvēja arī reliģiski kultī ar slepeniem iesvētīšanas rituāliem, piemēram, Demetras un Persefones kults. Šī noslēpumainība un solījums par īpašu garīgu atziņu, kas nebija pieejama visiem, neapšaubāmi piesaistīja noteiktus sabiedrības slāņus. Kamēr lielajos tempļos notika publiski dievkalpojumi un rituāli, daudzi cilvēki praktizēja arī privātu pielūgsmi. Par to liecina arheologu atrastās mājas svētnīcas ar nelielām statujām un kvēpināmajiem traukiem privātmājās.

2. Elkdievības izpratne:

Pasaulē, kur elki bija sastopami visur un pret tiem izturējās ar cieņu un pielūgsmi kā pret dievu attēliem vai pārstāvjiem, Pāvila apgalvojums 1. Korintiešiem 8:4, ka "nav neviena elka pasaulē" un ka "nav cita Dieva kā viens vienīgs", noteikti izklausījās radikāls. Pāvils nepieņēma domu, ka statujām vai priekšmetiem — piemēram, elkiem — pašiem par sevi piemīt kāds maģisks spēks. Tomēr viņš apzinājās, ka daži ticīgie, īpaši tie, kuri nesen bija pievērsušies kristietībai no pagānisma, savu atgriešanos vēl arvien varēja uztvert kā vienu dievu nomaiņu pret citu (vai lojalitātes maiņu). Tas īpaši izpaudās jautājumā par elkiem upurēta ēdiena lietošanu uzturā.

1. Korintiešiem 10. nodaļā Pāvils skaidro šo jauno pasaules skatījumu ("nav cita Dieva kā viens vienīgs") un vienlaikus stingri brīdina no elkdievības. Viņš izmanto Israēla vēsturi kā piemēru, uzsverot, ka elkdievība nav tikai statuju pielūgšana. Tā ietver arī neuzticību Dievam un garīgas briesmas, kas rodas, ja cilvēks nerīkojas mīlestībā un atbildībā pret citiem ticīgajiem.

Pāvils sāk ar atgādinājumu, ka israēlieši, lai gan bija piedzīvojuši Dieva brīnumaino atbrīvošanu no Ēģiptes, tomēr krita elkdievībā un saņēma Dieva sodu. 1. Korintiešiem 10:1–4 viņš atgādina par Israēla piedzīvotajām svētībām: dievišķo vadību mākoņa veidā, brīnumaino glābšanu, jūrai pašķiroties, kā arī ikdienas fizisko un garīgo uzturēšanu ar mannu un ūdeni no klints — ko Pāvils saista ar Kristu.

Tomēr, neskatoties uz šīm svētībām, daudzi israēlieši krita grēkā. Viņi sadusmoja Dievu, nododoties elkdievībai, kas pavēra ceļu netiklībai (1. Kor. 10:5–10). Viņi arī izaicināja Dievu un tas beidzās traģiski. Viņu kurnēšana pārauga atklātā sacelšanās garā un noveda pie iznīcības.

Pāvils šos notikumus attiecina uz Korintas ticīgajiem (1. Kor. 10:11–13). Israēla vēsture kalpo kā brīdinājums par elkdievības briesmām. Pāvils aicina būt modriem, taču ne dzīvot bailēs vai nemierā, jo Dievs spēj dot uzvaru pār visu, kas mūs kārdina un apdraud.

Pēc tam Pāvils dod skaidru pavēli: “Bēdziet no elku dievu kalpošanas!” (1. Kor. 10:14). Viņš paskaidro, ka, lai gan pašiem elkiem nav spēka, aiz elkdievības stāv dēmoniski spēki, un cilvēks, piedaloties elku pielūgsmē, netieši nostājas to pusē (1. Kor. 10:20). Tādēļ piedalīšanās elku mielastos ir garīgi bīstama. Pāvils brīdina, ka ticīgie nevar vienlaikus dzert gan “Kunga biķeri”, gan “dēmonu biķeri” (1. Kor. 10:21), tā uzsverot, ka elkdievība nav savienojama ar kristīgu dzīvi.

1. Korintiešiem 10:15–18 Pāvils norāda, ka tāpat kā līdzdalība Kunga mielastā simbolizē vienotību ar Kristu, arī piedalīšanās elkiem upurēta ēdiena mielastos rada garīgu saikni ar elkdievību. Lai gan paši elki nav nekas, iesaistīšanās elku pielūgsmes rituālos nozīmē sadraudzību ar dēmoniem. *Elkdievība nav tikai nepatiesu dievu pielūgšana, tā cilvēku garīgi sasaista ar tumsas spēkiem.*

Ticīgie ir aicināti uz nedalītu uzticību Dievam (1. Kor. 10:21–22) un nevar dzert gan Kunga biķeri, gan dēmonu biķeri. Atsaucoties uz 5. Mozus 32:21, Pāvils brīdina, ka Dievs nepieļauj dalītu uzticību. Pāvils uzlūko elkdievību kā kaut ko daudz nopietnāku nekā vienkārši nepareizu pielūgsmi — tā ir garīgi bīstama un nesavienojama ar ticību Kristum.

3. “Imunitātes” veidošana pret elkdievību: Lai gan Pāvils aicina pilnībā norobežoties no elkdievības, viņš 1. Korintiešiem 10:23–33 paskaidro, ka šāda norobežošanās nedrīkst pārvērsties citu kritizēšanā vai pārmērīgā draudzes kontrolē, cenšoties saglabāt tās šķīstību. Kristiešiem ir dota gan brīvība, gan atbildība, un Pāvils to aplūko, runājot par praktiskiem jautājumiem saistībā ar elkiem upurētu pārtiku, kas vēlāk nonāca tirgū.

1. Korintiešiem 10:23–24 izcelts princips, ka mīlestība ir svarīgāka par personisko brīvību. Par normu jāklūst nesavtībai, nevis stingrai turēšanās pie savām tiesībām vai personīgajiem priekšstatiem par kristīgu dzīvesveidu. Pat ja kaut kas nav aizliegts Bībelē, tas tomēr var nenākt citiem par labu. Ticīgajiem būtu jāvērtē citu garīgā labklājība augstāk par savu personisko brīvību.

Turpmākajos pantos (1. Kor. 10:25–30) Pāvils atļauj ēst tirgū nopērkamu gaļu, neizvaicājot par tās izcelsmi. Taču viņš iesaka to neēst, ja kāds īpaši norāda, ka tā tikusi upurēta elkiem, jo atteikšanās no šāda ēdiena palīdzēja pasargāt vājākos ticīgos no pakļūšanas. Galu galā ticīgie ir aicināti visā savā dzīvē godināt Dievu un censties drīzāk celt un stiprināt citus, nevis kļūt tiem par klupšanas akmeni. Viņu dzīves mērķim vajadzētu būt citu glābšanai, nevis savu tiesību vai uzskatu aizstāvēšanai (1. Kor. 10:31–33).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Mūsu ēras 1. gadsimta Korinta bija dziļi reliģiska pilsēta, kurā savijās grieķu, romiešu un austrumu kultūras. Pielūgsmes izpaudās dažādos veidos. Agrīnajiem kristiešiem Korintā bija jādzīvo šajā daudzveidīgajā reliģiskajā vidē, vienlaikus paliekot uzticīgiem Kristum. Tāpēc Pāvils savās vēstulēs pievēršas tādiem jautājumiem kā elkdievība, morālā šķīstība un kristīgā brīvība. Pamatojoties uz šīm tēmām, pārrunāji klasē šādus jautājumus:

1. Pāvils atgādina korintiešiem par Israēla pagātnes kļūdām. Kāpēc, jūsuprāt, viņš to dara? Kādas mācības arī mēs varam gūt no Israēla pieredzes?
2. 1. Korintiešiem 10:12 brīdina: “Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” Kā mēs varam pasargāt sevi no pašpārliecinātības garīgajā dzīvē?
3. Dievs spēj dot izeju kārdinājumos (1. Kor. 10:13). Vai esat savā dzīvē piedzīvojuši šādu Dieva palīdzību? Kā šis pants jūs iedrošina?

4. Lai gan Pāvils brīdina no elkdievības, viņš arī parāda, kā to atpazīt un tai pretoties. Kādas ir dažas mūsdienu elkdievības formas, ar kurām kristieši sastopas šodien? Kā Pāvila padomus par elkdievību var attiecināt uz šīm situācijām?
5. Pāvils saka: "Viss ir atļauts, bet ne viss der" (1. Kor. 10:23). Kā mēs varam atšķirt to, kas mūsu dzīvē patiesi nāk par labu, no tā, kas nederīgs vai kaitīgs?
6. 1. Korintiešiem 10:31 Pāvils aicina visu darīt Dieva godam. Kā tas praktiski izskatās ikdienas dzīvē?
7. Pāvils uzsver, ka mums nevajadzētu kļūt citiem par klupšanas akmeni (1. Kor. 10:32–33). Kā mēs varam līdzsvarot savu personīgo brīvību ar atbildību pret citiem?

Garīgās dāvanas

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 14:1.

Studiju fokuss: 1. Korintiešiem 12.

Iedomājieties orķestri lielā koncertzālē, kas tūlīt sāks koncertu. Mūziķi noskaņo savus instrumentus, un tad diriģents paceļ zizli. Atskan pirmās skaņas — vijoles, čelli, trompetes, flautas, bungas un citi instrumenti, sekojot diriģenta vadībai, kopā rada skaistu harmoniju.

Tagad iedomājieties, ka vijolnieks pēkšņi saka: “Es negribu spēlēt, jo nespēlēju trompeti. Mana loma nav svarīga.” Vai arī sitaminstrumentu spēlētājs nolemj sist bungas un šķindināt šķīvjus tik skaļi, ka pārējie instrumenti vairs nav dzirdami. Skaistā harmonija acumirkli pārvērstos haosā.

Orķestrī neviens instruments nav lieks. Katrs mūziķis dod savu ieguldījumu kopējā skaņdarbā. Taču mūziķiem jāspēlē kopā. Ja kāds atsakās piedalīties, cieš visa mūzika. Viņi nespēlē paši sev — viņi seko diriģenta vadībai, lai radītu kaut ko lielāku par sevi pašiem.

1. Korintiešiem 12. nodaļā Pāvils izmanto citu līdzību, lai uzsvērtu to pašu patiesību. Draudzē katram ticīgajam ir dota sava garīgā dāvana. Dažas dāvanas ir redzamākas, bet citas darbojas nemanāmi fonā, tomēr ikviens ir svarīgs un neaizstājams.

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbība izceļ trīs svarīgas tēmas:

1. **Vispirms svarīgākais:** Lai kādas būtu mūsu dāvanas vai kalpošana, mēs esam aicināti raudzīties uz Jēzu kā uz savu Glābēju, Dziedinātāju un To, kurš mūs sagatavo kalpošanai citu labā (1. Kor. 12:1–3).
2. **Viens Gars, daudzas dāvanas:** Pāvils atgādina lasītājiem, ka visām dāvanām ir viens avots — pats Dievs, kurš piešķir šīs dāvanas Savai draudzei, lai tā nestu svētību pasaulei un vestu cilvēkus pie Kristus (1. Kor. 12:4–11).
3. **Viena miesa, daudzi locekļi:** Pāvils izmanto miesas līdzību, lai parādītu dāvanu daudzveidību draudzē, un aicina savus lasītājus nezaudēt kopējo skatījumu uz Kristus miesas vienotību (1. Kor. 12:12–31).

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Korintiešiem 12. nodaļas vēsturiskais fons: 1. gadsimta Korintā mistiskas reliģiskas pieredzes — piemēram, pravietošana un ekstātiska runa — bija plaši izplatītas grieķu un romiešu reliģijās. Šādas pieredzes bieži saistīja ar dievišķu iedvesmu, mistēriju kultiem un orākuliem. Delfu orākulā, vienā no slavenākajiem reliģiskajiem centriem Grieķijā, kalpoja priesteriene Pitija, kura iegrima transam līdzīgā stāvoklī, un tika uzskatīts, ka caur viņu runā dievs Apollons. Šādā stāvoklī viņa izteica ekstātiskas un noslēpumainas vēstis, kuras pēc tam skaidroja priesteri. Arī citos svētnīcu centros, piemēram, Dodonas orākulā, pastāvēja pravietošanas prakses, kur priesteri vai priesterienes saņēma dievišķus vēstījumus caur dabas zīmēm — vēju, lapu šalkām un tamlīdzīgi. Šāda ekstātiska runa tika uzskatīta par dievišķas labvēlības un īpašas atziņas zīmi, līdzīgi kā daži korintieši uztvēra runāšanu mēlēs.

Mistēriju kultū, piemēram, Dionīsa (Bakha), Kibeles un Īsisas kults, ietvēra rituālus, mūziku un emocionāli uzlādētu pielūgsmi, kas bieži noveda pie transa stāvokļiem, spēcīgiem emocionāliem pārdzīvojumiem un sajūtas par saziņu ar dieviem. Dionīsa kultā pielūdzēji nodevās ekstātiskām dejām un dziedājumiem, ticot, ka viņus piepilda dieva klātbūtne. Daži pētnieki uzskata, ka daļa Korintas kristiešu, šo tradīciju ietekmēti, saistīja garīgās dāvanas — piemēram, runāšanu mēlēs un pravietošanu — ar līdzīgām ekstātiskām pieredzēm. Šāda domāšana, visticamāk, veicināja šķelšanos Korintas draudzē, jo daži ticīgie savu dāvanu dēļ uzskatīja sevi par “garīgākiem” nekā citi. Pāvils šo priekšstatu apstrīd, uzsverot, ka visas dāvanas nāk no viena Gara (1. Kor. 12:4–11) un ir dotas visas draudzes labumam, nevis personīgā prestiža celšanai.

2. Vispirms svarīgākais: 1. Korintiešiem 12:1 Pāvils ievada jaunu tēmu ar vārdiem: “Brāļi, es negribu, ka jūs esat neskaidrībā par garīgajām dāvanām.” Līdzīgi ievadi jaunām tēmām sastopami arī 1. Korintiešiem 7:1, 25; 8:1; 16:1, 12. Grieķu vārds *pneumatikōn* ir daudzskaitļa īpašības vārds ar nozīmi “garīgs”, un tas var attiekties gan uz “garīgām lietām”, gan uz “garīgiem cilvēkiem”. Pāvils satrauca Korintas draudzes locekļu sagrozītais priekšstats par savu “garīgumu” (1. Kor. 14:37). Kā norādīts kādā komentārā: “Pastāvēja briesmas — un dažos gadījumos tā jau bija realitāte —, ka daži cilvēki uzskatīja sevi par garīgi pārkāpiem par citiem draudzes locekļiem, tā radot šķelšanos un nevienlīdzību ticīgo vidū. Pāvils šādu domāšanu noraidīja.” (Šķirkļis “1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1642. lpp.) Tā vietā, lai uzmanību koncentrētu uz pašām dāvanām, Pāvils atgādina saviem lasītājiem, ka patiesais prieka iemesls ir tas, ka Dieva Gars mudina cilvēku apliecināt Jēzu kā savu Glābēju (1. Kor. 12:3). Nevienam, kuru patiesi vada Svētais Gars, nevar nolādēt Jēzu. Šajā ziņā visi ticīgie ir “garīgi”, jo viņi apliecina kristīgās ticības centrālo patiesību — “Jēzus ir Kungs.”

3. Viens Gars, daudzas dāvanas: Pirms sīkāk runāt par dažādajām garīgajām dāvanām, Pāvils 1. Korintiešiem 12:4–6 izceļ visas trīs Dievības personas, uzsverot Gara doto dāvanu daudzveidību, Kunga (tas ir, Jēzus) doto kalpošanu dažādību un dažādos darbības veidus, ko īsteno “tas pats Dievs, kas visu darbojas visos” (1. Kor. 12:6). Tādējādi šeit redzama secība: Gars — Dēls — Tēvs. Dievības vienotība kļūst par paraugu, pēc kura bieži sašķeltajai Korintas draudzei vajadzētu mērīt pašai sevi.

Pāvils atgādina saviem lasītājiem, ka pirmā dāvana, ko Dievs dod visiem ticīgajiem, ir ticības apliecība: “Kungs ir Jēzus” (1. Kor. 12:2–3). Šī doma saskan ar Jēzus vārdiem Jāņa evaņģēlijā 6:44: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis...” Lai gan cilvēkam ir dota izvēles brīvība, pirmais solis ticībā pretī Jēzum iespējams tikai tad, ja cilvēka sirdi uzrunā un pievelk Dieva Gars.

Pēc tam Pāvils turpina aprakstīt garīgo dāvanu, kalpošanas veidu un darbību daudzveidību kristīgajā kopienā (1. Kor. 12:4–11). Kā norādīts *Andrews Bible Commentary*: “Pāvils paskaidro, ka Svētā Gara dāvanas tiek dotas visas draudzes labumam” (12:7). Tādēļ dāvanas nav garīga pārkāpuma vai īpaša statusa apliecinājums, bet gan Dieva žēlastības izpausmes, kas dod spēku kalpot citiem un apkārtējai pasaulei. Šajā nodaļā minētās dažādās dāvanas — gudrība un atziņa, dziedināšana, brīnumu darīšana, pravietošana, garu izšķiršana, valodas un citas — ir dotas ticīgo kopienas celšanai un svētīšanai. Neviena no šīm dāvanām nav augstāka vai nozīmīgāka par citām.

4. Kristus miesa — radikāla ideja: Pāvila izmantotā līdzība par draudzi kā Kristus miesu (1. Kor. 12:12–27) bija dziļi pretkulturāla. Romas sabiedrībā sociālās šķiras un statuss bija stingri noteikti, un sabiedrības virsotnē atradās bagātie un ietekmīgie. Tāpēc doma, ka ikviens draudzes loceklis — bagāts vai nabags, vergs vai brīvais, vīrietis vai sievietē — ir vienlīdz nozīmīgs, bija patiesi revolucionāra. Pāvils uzsver, ka Kristū visi ticīgie ir savstarpēji saistīti un aicināti cits citu cienīt, noraidot pasaulīgo hierarhiju.**

Kā norāda Jaunās derības pētnieks Džeisons Steiplss: “Pāvils šo tēlu attīsta daudz tālāk par parastu metaforu vai salīdzinājumu. Apustulim ‘Kristus miesa’ nav tikai tēlainis apzīmējums cilvēkiem, kurus vieno ticība Jēzum, bet gan īsta garīga un attiecību realitāte. Saņemot ‘Kristus Garu’ (Rom. 8:9), cilvēki tiek iekļauti pašā Kristū. Ticīgie patiesi kļūst par ‘Kristus miesu’, jo viņi ir ‘vienā Garā kristīti vienā miesā’ (1. Kor. 12:13).” (Staples, “Body of Christ” in *Dictionary of Paul and His Letters* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2023), 83. lpp.)

Miesas līdzība uzsver ne tikai ticīgo kopības vienotību, bet arī draudzes vienotību ar tās Kungu — īpaši tādēļ, ka Kristus ir miesas Galva (*Kol. 1:18; Ef. 4:15*). Šajā nozīmē runa nav vienkārši par ticīgo kopumu, bet par pašu Kristus miesu. Tādēļ šīs līdzības centrā ir ticīgo vienotība ar Kristu.

Kā Pāvils skaidro šajā nodaļā, etniskās, sociālās un dzimumu atšķirības nenosaka cilvēka piederību Kristus miesai. Šī doma grieķu–romiešu sabiedrībā bija ne tikai pretkulturāla, bet pat zināmā mērā satricinoša un bīstama, jo tajā milzīga nozīme tika piešķirta statusam, varai, godam un kaunam, kā arī dzimumu lomām.

Pievērsiet uzmanību šim Jaunās derības pētnieka Filipa Raikena piemēram, kas raksturo priekšstatus par hierarhiju, statusu un dzimumu agrīnās kristietības laikmeta sabiedrībā: “Apsveriet lūgšanu, ko dažkārt piedēvē Sokratam, kurā kāds grieķu vīrietis pateicas Dievam: ‘ka esmu dzimis cilvēks, nevis zvērs; otrkārt, vīrietis, nevis sieviete; un, treškārt, grieķis, nevis barbars.’ Pagāni parasti nicināja vergus un slikti izturējās pret sievietēm. Dažviet vergiem bija aizliegts ieiet pagānu tempļos, bet sievietes tika uzskatītas gandrīz par īpašumu.” (Philip Graham Ryken, *Galatians*, Reformed Expository Commentary (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 2005), 148. lpp.) Šādā kontekstā Pāvila vēsts Korintas draudzei patiešām bija radikāli pretkulturāla.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Mums, cilvēkiem, ir tendence sarindot hierarhijā dāvanas, ko Dievs devis draudzei kā Kristus miesai. Pāvils izmanto miesas un tās locekļu līdzību, lai palīdzētu saviem lasītājiem koncentrēties uz vienotību un misiju. Kā viņš raksta, miesas locekļi nevar pastāvēt paši par sevi. Patiesībā tie nevar izdzīvot cits bez cita. Acij vajadzīgs plakstiņš, galvai — kakls, pēdai — kāja, un visas ķermeņa daļas ir atkarīgas no sirds, kas apgādā tās ar asinīm un skābekli. Pamatojoties uz 1. Korintiešiem 12. nodaļu, apspriediet savā grupā šādus jautājumus:

1. Kā mēs varam attiecināt Pāvila miesas līdzību uz mūsu draudzes realitāti, kur bieži sastopamas konkurējošas programmas un atšķirīgas prioritātes?
2. Ko jūs domājat par domu, ka Dievs savā draudzē vēlas redzēt vienotu miesu, nevis savstarpēji nošķirtas miesas daļas?
3. Ko mūsdienu cilvēkam nozīmē līdzība par draudzi kā Kristus miesu?
4. Kādi būtu piemērotākie kritēriji garīgo dāvanu un to nozīmes izvērtēšanai draudzē?
5. Kā mēs varam atklāt savas garīgās dāvanas draudzes misijas kontekstā?
6. Ja jums būtu iespēja izvēlēties kādu garīgo dāvanu, kuru jūs vēlētos saņemt, un kāpēc?

Mīlestības raksturojums

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Korintiešiem 13:13.

Studiju fokuss: 1. Kor. 13:1–13.

Anna dzīvo kopā ar savu novecojošo vecmāmiņu. Draugi bieži aicina viņu iziet ārpus mājas, taču Anna izvēlas palikt mājās — gatavot ēdienu, uzkopt un lasīt priekšā vecmāmiņai, kura demences dēļ reizēm pat aizmirst viņas vārdu.

Kādā vakarā vecmāmiņa kļūst aizkaitināta un asi norāj Annu, aizmirsdama visu labo, ko viņa tai darījusi. Taču Anna nesadusmojas un neaiziet prom. Viņa maigi satver vecmāmiņas roku un saka: “Viss kārtībā, vecmāmiņ. Es tevi mīlu.” Anna turpina par viņu rūpēties arī tad, kad pretī nesaņem pateicību.

Anna nekalpo atzinības vai atlīdzības dēļ. Viņa nemeklē uzslavas. Viņa vienkārši mīl — pacietīgi un laipni, bez skaudības, lepnuma un aizvainojuma. Viņas mīlestība paliek uzticīga arī tad, kad tas ir grūti.

Tieši šādu mīlestību Pāvils apraksta 1. Korintiešiem 13. nodaļā — mīlestību, kas nav tikai vārdi vai emocijas, bet ikdienas izvēle būt nesavtīgam, piedodošam un uzticīgam. Tā ir mīlestība, kas atspoguļo Dieva mīlestību pret mums — mīlestību, kas nekad nebeidzas.

Nodarbības tēmas

1. Korintiešiem 13. nodaļu bieži dēvē par “Mīlestības nodaļu”, un tā ir viena no dziļākajām Rakstu vietām visā Bībelē. Pāvils noliek mīlestību kristīgās dzīves centrā, parādot, ka tā ir lielāka par garīgajām dāvanām, zināšanām un pat ticību. Šonedēļ aplūkosim trīs galvenās šīs nodaļas tēmas:

1. **Mīlestības pārākums** (1. Kor. 13:1–3)
2. **Mīlestības īpašības** (1. Kor. 13:4–8)
3. **Mīlestības nezūdamība** (1. Kor. 13:8–13)

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: mīlestība 1. gadsimta grieķu rakstos un filosofijā:

1. gadsimta grieķu–romiešu pasaulē mīlestība bija plaši apspriests jēdziens filosofijā un literatūrā, un tai bija nozīmīga vieta arī jūdu domāšanā. Tomēr izpratne par mīlestību ievērojami atšķīrās. Romas dzejnieki, piemēram, Ovīdijs, savā darbā *Ars Amatoria* (“Mīlas māksla”) mīlestību vairāk attēloja kā prasmi vai mākslu, kas bieži saistīta ar pavadināšanu un manipulāciju. Mīlestība nereti tika saistīta ar skaistumu, kaisli un iekarošanu, nevis ar nesavtību.

Senajiem grieķiem un romiešiem bija vairāki vārdi mīlestības apzīmēšanai, un katrs no tiem izcēla atšķirīgu cilvēku attiecību aspektu. *Erōs* (ἔρως) visbiežāk apzīmēja kaislīgu, romantisku vai seksuālu mīlestību. *Eros* bieži tika uztverts kā spēcīga vēlme vai pat bīstams spēks, kas var novest cilvēku pie neapdomīgas rīcības. Tomēr Platons savā darbā *Dzīres (Symposium)* apraksta *eros* kā spēku, kas var cilvēku pacelt no fiziskas pievilcības uz augstāka, dievišķa skaistuma meklējumiem. *Philia* (φιλία) apzīmēja draudzību vai brālīgu mīlestību un bieži raksturoja attiecības starp līdzvērtīgiem cilvēkiem. Aristotelis savā darbā *Nikomaha ētika (Nicomachean Ethics)* uzskatīja *philia* par būtisku tikumiskas dzīves, kas sniedz sniedz piepildījumu, sastāvdaļu, īpaši draudzībā, kas balstīta

savstarpējā labvēlībā. *Storgē* (στοργή) raksturoja ģimenisku mīlestību, piemēram, dabisko saikni starp vecākiem un bērniem. Šī mīlestības forma tika uzskatīta par instinktīvu un aizsargājošu.

Savukārt vārdam *agapē* (ἀγάπη) bieži piemita nesavtīgas un beznosacījumu mīlestības nozīme. Lai gan šis termins bija pazīstams jau pirms kristietības rašanās, grieķu filosofiskajos tekstos tas netika īpaši izcelts. Tieši Pāvila raksti — īpaši viņa šī vārda lietojums 1. Korintiešiem 13. nodaļā — piešķīra šai mīlestībai centrālu vietu kristīgajā domāšanā.

Jūdu domāšanā mīlestība bija cieši saistīta ar derības attiecībām — gan starp Dievu un Israēlu, gan cilvēku savstarpējās attiecībās. Ebreju Raksti uzsvēra: (1) *Dieva uzticīgo mīlestību (hesed)*, kas raksturoja Viņa derības uzticību. Šī mīlestība ir uzticama, žēlsirdīga un nezūdoša (piemēram, Ps. 136 atkārtotie vārdi: “Jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi”); (2) *mīlestību pret tuvāko*, kas izteikta 3. Mozus 19:18 pavēlē: “Mīli savu tuvāko kā sevi pašu,” — principā, ko vēlāk apstiprināja arī Jēzus (Mk. 12:31); (3) *mīlestību ģimenē un laulībā*, kā tā attēlota Salamana pamācībās un Augstajā dziesmā.

Jau 1. gadsimtā jūdu skolotāji, piemēram, farizeji, uzsvēra paklausību bauslībai kā mīlestības izpausmi pret Dievu (5. Moz. 6:5). Taču Pāvila mīlestības apraksts 1. Korintiešiem 13 bija revolucionārs savam laikam. Atšķirībā no grieķu–romiešu pasaules sāncensības un statusa noteiktās izpratnes par mīlestību vai dažu jūdu skolotāju legālisma, Pāvils attēloja *agapē* kā augstāko tikumu — pārāku par zināšanām, spēku un pat garīgajām dāvanām. Atšķirībā no *eros*, kas tiecas pēc personiska piepildījuma, Pāvila aprakstītā mīlestība ir pašuzpurīga. Tā nav savtīga, tā pārsniedz vienkāršas emocijas un izpaužas pastāvīgā, uzticīgā rīcībā. Tā ir dzīves attieksme, kas prasa pacietību, laipnību un pazemību.

Pāvila skatījums uz mīlestību daudz vairāk sasaucas ar Dieva derības *hesed*, nevis ar grieķu filosofiskajiem ideāliem. Tomēr viņš iet vēl tālāk par tradicionālo jūdu izpratni, uzsverot, ka kristīgās ētikas pamats ir nevis *tora*, bet mīlestība.

2. Mīlestības pārākums (1. Kor. 13:1–3): 1. Korintiešiem 13. nodaļa ir daļa no Pāvila mācības par garīgajām dāvanām (1. Kor. 12–14), kur viņš uzsver, ka mīlestība ir pārāka par jebkuru dāvanu vai spēju. Tā ir lielāka par zināšanām, spēku un pat ticību. Pāvils apraksta mīlestību nevis kā emociju, bet kā dzīves nostāju — pacietīgu, laipnu, nesavtīgu un uzticīgu. Šāda mīlestība (*agapē*) ir kristīgās dzīves centrā. Tā nav tikai ideāls, bet aicinājums dzīvot noteiktā veidā — atspoguļojot Dieva mīlestību ikvienās attiecībās un katrā dzīves situācijā.

1904. gadā Elena G. Vaita rakstīja: “Kungs vēlas, lai es pievērstu Viņa tautas uzmanību Pirmās vēstules korintiešiem trīspadsmitajai nodaļai. Lasiet šo nodaļu katru dienu un rodiet tajā mierinājumu un spēku. Mācieties no tās, cik augstu Dievs vērtē svētotu, no debesīm nākušu mīlestību, un ļaujiet tās mācībai aizsniegt jūsu sirdis. Mācieties, ka Kristum līdzīga mīlestība ir debesu izcelsmes un ka bez tās visas pārējās īpašības ir bezvērtīgas.” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 1904. gada 21. jūlijs.)

Pāvils sāk ar uzvaru, ka bez mīlestības pat iespaidīgākās garīgās dāvanas un reliģiskā dedzība ir bez vērtības. Viņš sniedz trīs piemērus: (1) Runāt “cilvēku un eņģeļu mēlēs” bez mīlestības nozīmē būt tikai “skanošam varam vai šķindošam zvārgulim” (1. Kor. 13:1). (2) Cilvēks, kuram ir pravietošanas dāvana, atziņa un pat ticība, bez mīlestības ir “nekas” (1. Kor. 13:2). (3) Pat vislielākā dāsnums un pašai ziedzība “nelīdz nenieka” (1. Kor. 13:3), ja to nepavada mīlestība. Tā kā “Dievs ir mīlestība” (1. Jņ. 4:8), tad, kā norādīts Andrews Bible Commentary: “Viņu pilnībā var iepazīt tikai caur mīlestību. ... Bez mīlestības mēs nevaram pazīt Dievu, un bez Dieva mēs neesam nekas.” (Šķirkļis “1 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), 1643. lpp.)

Šī nodaļa uzsver, ka garīgajām dāvanām un kristīgajai kalpošanai ir patiesa nozīme tikai tad, ja tās sakņojas mīlestībā.

3. Mīlestības raksturīgās iezīmes (1. Kor. 13:4–8): Turpmākajos pantos Pāvils apraksta mīlestības būtību. Mīlestība nav tikai emocijas, bet aktīva dzīves izpausme. Interesanti, ka, raksturojot mīlestību, Pāvils nelieto īpašības vārdus, bet darbības vārdus. Kopumā viņš izmanto sešpadsmit darbības vārdus — deviņi no tiem apraksta to, ko mīlestība nedara, bet septiņi raksturo tās pozitīvās un veidojošās īpašības. Zemāk redzamā tabula sniedz uzskatāmu pārskatu (tā balstās uz tabulu, kas atrodama *Andrews Bible Commentary*, 1644. lpp.):

Pozitīvās īpašības	Negatīvās īpašības
Mīlestība ir lēnprātīga (4. p.)	Mīlestība neskauž (4. pants)
Mīlestība ir laipna (4. p.)	Mīlestība nav uzpūtīga (4. pants)
Mīlestība priecājas par patiesību (6. p.)	Mīlestība nav lielīga (4. pants)
Mīlestība panes visu (7. p.)	Mīlestība nav piedauzīga (5. pants)
Mīlestība tic visam / vienmēr uzticas (7. p.)	Mīlestība nemeklē savu labumu (5. pants)
Mīlestība cer uz visu (7. p.)	Mīlestība neskaistas (5. pants)
Mīlestība panes visu (7. p.) / nekad nebeidzas (8. p.)	Mīlestība nepiemin ļaunu (5. p.)
	Mīlestība nepriecājas par netaisnību (6. p.)
	Mīlestība nekad nebeidzas (8. p.)

Šis saraksts spilgti kontrastē ar korintiešu uzvedību. Korintiešu draudzē valdīja lepnums, šķelšanās un sacensība par garīgajām dāvanām. Pāvils aicina viņus uz augstāku mīlestības ceļu — domu, ko apstiprina arī Elēnas Vaitas raksti: “Īpašība, ko Kristus cilvēkā vērtē visaugstāk, ir mīlestība, kas nāk no šķīstas sirds. Tas ir auglis, ko nes kristīgais koks.” (*Manuscript 16*, 1892.)

4. Mīlestības nezūdamība (1. Kor. 13:8–13): Pāvils noslēdz šo nodaļu, parādot, ka mīlestība ir mūžīga, kamēr garīgās dāvanas ir pārejošas. “Mīlestība nekad nebeidzas” (1. Kor. 13:8), raksta Pāvils, bet pravietošana, valodas un zināšanas reiz izzudīs. Šīs dāvanas ir nepieciešamas tikai mūsu nepilnīgajā zemes dzīvē, taču tās vairs nebūs vajadzīgas, kad nonāksim pilnīgā Dieva atziņā Viņa klātbūtnē. 1. Korintiešiem 13:12 Pāvils atgādina, ka mūsu skatījums šobrīd ir ierobežots — mēs redzam tikai “neskaidri”. Viņš šo nepilnīgo izpratni pretstata apsolījumam, ka Dieva valstībā mēs redzēsim “vaigu vaigā”. Pāvils salīdzina mūsu pašreizējo izpratni ar neskaidru atspulgu spogulī. Mūžībā mēs pilnīgi pazīsim Dievu un būsim Viņa pilnīgi pazīti. No trim tikumiem — ticības, cerības un mīlestības — paliek mīlestība, jo tā “ir vislielākā”. Lai gan ticība un cerība ir būtiskas mūsu pašreizējā dzīvē, tikai mīlestība pastāvēs mūžīgi.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pāvila pārdomas par mīlestību 1. Korintiešiem 13. nodaļā uzsver, ka mīlestība ir kristīgās ticības un attiecību pamats. Mīlestība (*agapē*) nav balstīta emocijās, pievilcībā vai personīgā labuma meklējumos. Tā ir sevi ziedojoša, pastāvīga un pārveidojoša dzīves attieksme, kas atspoguļo Dieva mīlestību pret mums. Pāvils aicina ticīgos iemiesot šo mīlestību savā ikdienas dzīvē, padarot to par augstāko tikumu gan ticībā, gan rīcībā.

1. Pāvils saka, ka pat lielas garīgās dāvanas un upurēšanās bez mīlestības ir bezjēdzīgas. Kāpēc, jūsuprāt, mīlestība ir svarīgāka par zināšanām, ticību vai dāsnumu?
2. Vai varat minēt piemērus, kad cilvēki dara “labus darbus”, bet bez mīlestības? Kā tas ietekmē viņu rīcības nozīmi un iespaidu uz citiem?

3. Kā 1. Korintiešiem 13. nodaļa izaicina mūsu priekšstatus par panākumiem?
4. Kura no mīlestības īpašībām (piemēram, pacietība, laipnība vai nesavtība) jūs uzrunā visvairāk? Kāpēc?
5. Kuru no šīm īpašībām jums ir visgrūtāk īstenot savā ikdienā? Kā jūs varētu augt šajā jomā?
6. Kā iespējams praktizēt *agapē* mīlestību situācijās, kad nejūtam vēlēšanos mīlēt — piemēram, sarežģītās attiecībās, nesaskaņās vai ikdienas spriedzē?
7. Padomājiet par cilvēku savā dzīvē, kurš patiesi iemieso to mīlestību, ko Pāvils apraksta 1. Korintiešiem 13. Ko jūs no šī cilvēka varat mācīties?
8. Kā Dieva mīlestības izpratne palīdz jums labāk mīlēt citus?

Kristus augšāmcelšanās spēks

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 1. Kor. 15:14–17.

Studiju fokuss: 1. Korintiešiem 15.

Mazā meitene vēroja, kā viņas vecmāmiņa dārzā stāda tulpju sīpolus. Neizpratnē viņa jautāja: “Vecmāmiņ, kāpēc tu aproc pilnīgi labus sīpolus?” Vecmāmiņa pasmējās un teica: “Tie nav sīpoli — tās ir tulpes! Tu tās tagad aproc, un pavasarī tās uzplaukst skaistas.” Meitene samiedza acis, skatoties uz sīpoliem, ko vecmāmiņa lika zemē. “Tie neglītie sīpoli nomirst un pēc tam atgriežas *skaisti*?” “Tieši tā,” atbildēja vecmāmiņa. Meitene brīdi padomāja un tad jautāja: “Vai tas pats notiks ar mums, kad Jēzus mūs uzmodinās no nāves? Vai mēs atgriezīsimies... skaistāki?”

Patiesībā tas nav nemaz slikts salīdzinājums — un Pāvils, iespējams, pasmaidītu par meitenes tēlaino izteicienu. 1. Korintiešiem 15. nodaļā Pāvils pasaka kaut ko radikālu: augšāmcelšanās ir reāla, un mūsu salauztie, “parastie” ķermeņi tiks augšāmcelti godībā — pārveidoti, pilnveidoti un skaistāki, nekā spējam iztēloties. Tā ir kristīgā cerība: nāve nav beigas. Ticīgajam nāve ir tikai gaidīšanas laiks jeb ziemas miegs pirms lielās pārveidošanās.

Nodarbības tēmas

1. Korintiešiem 15. nodaļa ir viena no teoloģiski bagātākajām nodaļām Jaunajā derībā. Tā galvenokārt pievēršas Kristus augšāmcelšanās un ticīgo augšāmcelšanās jautājumam Jēzus otrās atnākšanas laikā. Šajā nodarbībā tiks aplūkotas četras galvenās tēmas:

1. **Kristus augšāmcelšanās:** Pāvils sāk ar Kristus augšāmcelšanās vēsturiskās realitātes apstiprināšanu, atsaucoties uz aculieciniekiem (1. Kor. 15:1–11). Šis apliecinājums ir evaņģēlija vēsts pamats un kristīgās ticības kodols.
2. **Mirušo augšāmcelšanās:** Pāvils argumentē, ka, ja Kristus ir augšāmcēlies no mirušajiem, tad arī ticīgie tiks augšāmcelti (1. Kor. 15:12–34). Viņš atspēko apgalvojumu, ka augšāmcelšanās nepastāv, parādot tā postošās sekas: bez miesas augšāmcelšanās ticība būtu veltīga, un ticīgie joprojām paliktu savos grēkos.
3. **Augšāmceltās miesas daba:** Pāvils skaidro, kādā miesā mirušie tiks augšāmcelti (1. Kor. 15:35–49). Viņš izmanto metaforas — piemēram, sēklu, kas mirst, lai izaugtu par augu —, lai parādītu pārvērtību no iznīcīgas miesas uz neiznīcīgu un pagodinātu miesu.
4. **Uzvara pār nāvi:** Šīs nodaļas kulminācija ir triumfējošais paziņojums, ka Kristū nāve ir uzvarēta (1. Kor. 15:50–57). “Nāve aprīta uzvarā” (1. Kor. 15:54) ir viens no nodaļas centrālajiem izteikumiem — augšāmcelšanās pilnībā pārveido cilvēka likteni. Pāvils noslēdz ar iedrošinājumu (1. Kor. 15:58): tā kā augšāmcelšanās ir reāla, ticīgajiem jāpaliek nelokāmiem un jāzina, ka viņu darbs Kungā nav veltīgs.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: 1. Korintiešiem 15. nodaļas vēsts krasi kontrastēja ar pagāniskajiem uzskatiem, kas valdīja 1. gadsimta m.ē. Korintā — pilsētā ar izteikti grieķisku kultūru, bet ļoti daudzveidīgām filosofiskām idejām. Pāvila mācība par augšāmcelšanos bija tiešā pretrunā ar apkārtējo pasaules uzskatu.

Grieķu — īpaši platoniskajā — domāšanā ķermenis tika uzskatīts par kaut ko zemāku vai pat par dvēseles cietumu. Pestīšana šādā skatījumā nozīmēja atbrīvošanos no materiālās miesas un pāreju uz tīri garīgu, bezķermenisku eksistenci. Pāvils savukārt stingri uzsver miesas augšāmcelšanos — nevis tikai garīgu turpināšanos, bet fiziskās miesas pārvēršanu neiznīcīgā godībā. Daudziem Korintas intelektuālajās aprindās šāda doma šķita radikāla un pat atbaidoša.

Daudzi grieķi ticēja dvēseles nemirstībai, bet ne augšāmcelšanai. Viņu skatījumā miesas augšāmcelšanās nozīmētu soli atpakaļ, nevis atbrīvošanu. Pāvils māca pretējo. Viņš uzsver Bībeles holistisko skatījumu uz cilvēku kā vienotu būtņi, nevis kā dvēseli, kas spēj pastāvēt neatkarīgi no miesas. Pāvilam augšāmcelšanās ir galīgā uzvara, kurā tiek uzvarēta pati nāve — nevis bēgot no miesas, bet pārveidojot visu cilvēku.

Plašākajā grieķu–romiešu pagānismā uzskati par dzīvi pēc nāves bija dažādi. Daži bija skeptiski vai agnostiski, citi ticēja neskaidrai un ēnainai eksistencei pēc nāves (piemēram, Hadē). Pretstatā tam Pāvila vēsts ir cerības un pārliecības pilna: augšāmcelšanās ir droša, godpilna un reāla. Tā balstās Kristus paša augšāmcelšanā, kuru apliecināja aculiecinieki un kas tika sludināta visai pasaulei. Pagāniskie uzskati bieži radīja fatālismu — nāve tika uzskatīta par galīgu, vai arī dzīve pēc nāves bija neskaidra un nespēja piešķirt jēgu ikdienas dzīvei.

Nodaļas noslēgumā Pāvils aicina ticīgos būt nelokāmiem un mērķtiecīgiem, atgādinot, ka “jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs.” (1. Kor. 15:58). Augšāmcelšanās piešķir dzīvei jēgu, cerību un motivāciju dzīvot uzticībā Dievam. Pāvila mācība 1. Korintiešiem 15 bija dziļi pretkulturāla — drosmīgs izaicinājums Korintas intelektuālajiem pieņēmumiem. Tā vietā, lai attēlotu miglainas bezķermeniskas dvēseles, kas izgaist kaut kur ēterā, Pāvils rāda jaunās radības ainu, kurā nāve ir uzvarēta un cilvēki ir atpestīti.

2. Kristus augšāmcelšanās: 1. Korintiešiem 15:1–11 ir nozīmīgs fragments, kurā Pāvils ieliek pamatu visai nodaļai. Šī sadaļa ir gan personiska, gan dziļi teoloģiska, jo Pāvils vēlreiz apstiprina evaņģēlija vēsti un uzsver Jēzus augšāmcelšanos kā tās centrālo kodolu. Viņš sāk ar atgādinājumu korintiešiem par evaņģēliju, ko viņi jau ir saņēmuši. Pāvils nemāca neko jaunu, bet no jauna pievērš ticīgos patiesībai, no kuras viņiem draudēja attālināties. Viņš uzsver, ka ticībai jābūt pastāvīgai — nevis tikai īsam piekrišanas brīdim, bet nepārtrauktai pašjūvībai un uzticībai. 1. Korintiešiem 15:3–4 mēs atrodam vienu no senākajiem kristīgās ticības kopsavilkumiem Jaunajā derībā, kas balstās četros būtiskos vēsturiskos notikumos:

1. *Kristus nomira* — nevis vienkārši kā moceklis, bet par mūsu grēkiem.
2. *Viņš tika apglabāts* — Viņa apbedīšana apliecina, ka Viņš patiesi bija miris.
3. *Viņš tika augšāmcelts* — augšāmcelšanās ir centrālais evaņģēlija brīnums.
4. *Tas viss notika saskaņā ar Rakstiem* — Kristus nāve, apbedīšana un augšāmcelšanās bija Dieva nodoms jau no paša iesākuma.

Kristus nāve un augšāmcelšanās nav tikai viedoklis vai filosofiska ideja — tie ir reāli vēsturiski notikumi, kas sakņojas Rakstos un pravietojumos. Augšāmcelšanās bija publiska, fiziska un pārbaudāma realitāte. 1. Korintiešiem 15:9–11 Pāvils izmanto savu dzīvesstāstu kā piemēru augšāmcelšanās spēkam darbībā. Viņš parāda, ka augšāmcelšanās nav tikai mācība, kurai ticēt, bet pārveidojošs spēks, kas izmaina cilvēka dzīvi.

3. Mirušo augšāmcelšanās: 1. Korintiešiem 15:35–49 Pāvils pievēršas svarīgam jautājumam par augšāmcelšanos, kas, visticamāk, nodarbināja korintiešus, kuri bija grieķu filosofijas ietekmēti. “Kaut arī miesas augšāmcelšanās ir bijusi šīs nodaļas tēma jau no paša sākuma, vārds ‘miesa’ pirmo reizi parādās tieši šeit un kļūst par galveno uzmanības centru 15:35–49.” (Mark Taylor in *The New American Commentary*:

1 Corinthians, Vol. 28, ed. E. Ray Clendenen et al. (Nashville, TN: B&H Publishing, 2014), 401. lpp.)

Pāvils sāk ar lauksaimniecisku metaforu, lai apstrīdētu domāšanas veidu, kas nicināja fizisko ķermeni. Viņš izmanto sēklas tēlu, kurai ir “jānomirst”, lai rastos jauna dzīvība. Augšāmcelšanās nenozīmē, ka Dievs vienkārši atjauno mūsu pašreizējo ķermeni — Viņš to pārveido par kaut ko godības pilnu. Norādot uz Dieva radības daudzveidību, Pāvils apliecina, ka Dievs spēj dot mums jaunus un piemērotus ķermeņus. Viņš skaidri pretstata mūsu tagadējo ķermeni augšāmcelšanās ķermenim. Tagad mēs nesam zemes cilvēka — Ādama — tēlu, bet nākotnē nesīsim debesu Cilvēka — Kristus — tēlu. Tāpat kā mēs esam mantojuši Ādama trauslo un grēka skarto miesu, mēs mantosim arī Kristus augšāmcelto un godības pilno miesu. Galu galā mēs kļūsim līdzīgāki Jēzum nekā Ādamam — godībā, spēkā un Gara piepildītā eksistencē.

4. Uzvara pār nāvi: Pēc augšāmceltā ķermeņa rakstura izskaidrošanas nodaļas noslēgumā (*1. Kor. 15:50–58*) Pāvils pasludina galīgo uzvaru pār nāvi un cerību, kas no tās izriet. Vārdi “miesa un asinis” 50. pantā attiecas uz mūsu pašreizējo, iznīcīgo cilvēcisko stāvokli — nevis uz to, ka ķermenis pats par sevi būtu ļauns, bet gan uz to, ka tam nepieciešama pārveidošana.

Šī pārveidošana notiks Kristus atgriešanās brīdī, kad gan mirušie, gan dzīvie ticīgie acumirkli tiks pārvērsti. Pāvils izmanto apgērba metaforu, norādot, ka mums jātieks “tērpītiem” mūžībai. Augšāmcelšanās nozīmē tērpšanos nemirstībā — nevis vienkāršu nāves pārdzīvošanu, bet pilnīgu un godības pilnu atjaunošanu. Apvienojot daļējus citātus no Jesajas 25:8 un Hozejas 13:14, Pāvils parāda, ka nāvi pilnībā aprijusi Kristus uzvara. Nāves “dzelonis” ir kā bites dzēliens — tas sāp, bet Kristus ir atņēmis tam indi.

1. Korintiešiem 15:56 pirmajā brīdī var šķist sarežģīts pants, jo tajā grēka spēks tiek saistīts ar bauslību. Kā norāda Jaunās derības pētnieks Marks Teilors: “Pāvils sīkāk neizvērs attiecības starp nāves, grēka un bauslības triādi. Neapšaubāmi korintieši ‘saprata šo teoloģisko saīsinājumu’, balstoties uz iepriekš saņemto mācību. Šo jautājumu sīkāk izklāsts atrodams citos tekstos, īpaši Romiešiem 5–7. Lai gan Pāvila triumfs pār nāvi un viņa apgalvojums par uzvaru izteikts tagadnes formā, galīgā uzvara piepildīsies Kristus atgriešanās brīdī, kad tiks augšāmcelti tie, kas Viņam pieder (15:23). Citiem vārdiem, Pāvils raugās uz nāves sakāvi augšāmcelšanās dienas gaismā.” (Mark Taylor, *The New American Commentary: 1 Corinthians*, 28. sēj., 415. lpp.) Pāvils uzsver, ka bauslība atklāja grēku un tādējādi parādīja cilvēces pazudināto stāvokli, piešķirot grēkam tā spēku. Bez Kristus grēks ved uz nāvi un tiesu. Kristū grēks tiek piedots, un nāve zaudē savu dzeloni. Augšāmcelšanās nav tikai teoloģiska mācība — tā ir pamats pielūgsmei, cerībai un drosmīgai dzīvei.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

1. Korintiešiem 15. nodaļa ir viena no nozīmīgākajām nodaļām Pāvila mācībā par ticīgo augšāmcelšanos Kristus otrās atnākšanas laikā. Turpmākie jautājumi paredzēti, lai rosinātu gan teoloģiskas pārdomas, gan personīgu pielietojumu:

1. Kāpēc Pāvils tik īpaši uzsver Jēzus augšāmcelšanās aculieciniekus?
2. Kā jūs izskaidrotu augšāmcelšanās nozīmi cilvēkam, kurš apšaubā kristīgo ticību?
3. Kā Pāvila personīgais stāsts (*1. Kor. 15:9–10*) piešķir lielāku svaru viņa vēstījumam?
4. Kādas, pēc Pāvila domām, būtu sekas, ja augšāmcelšanās nepastāvētu (*1. Kor. 15:14–19*)?
5. Vai mūsdienu kultūrā sastopamas līdzīgas šaubas par augšāmcelšanos, kādas bija korintiešiem?
6. Kā augšāmcelšanās ietekmē jūsu izpratni par dzīvi, nāvi un to, kas seko pēc tās?

7. Kā Pāvila izmantotās metaforas (piemēram, par sēklu, kas kļūst par augu) palīdz izprast pārveidošanās ideju?
8. Kā šis fragments jūs iedrošina saskaroties ar sērām vai zaudējumu?
9. Kā ticība augšāmcelšanai var piešķirt dzīvei mērķi un veicināt neatlaidību un izturību ikdienā?

Mīlestības vadīta kalpošana

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 2. Korintiešiem 2:4.

Studiju fokuss: 2. Kor. 1:3–14, 2. Kor. 2:1–17.

Nelielā ciematā sieviete vārdā Anna vadīja maizes ceptuvi. Katru rītu viņa piepildīja gaisu ar svaigi ceptas maizes un siltu garšvielu aromātu. Smarža izplatījās pa ielām, piesaistot cilvēkus. Daži ar prieku ienāca, lai kaut ko nopirktu, bet citi vienkārši baudīja patīkamo aromātu, ejot garām.

Tomēr ne visi to novērtēja. Kaimiņš, Greisona kungs, uzskatīja šo smaržu par pārāk uzmācīgu un nemitīgi sūdzējās: “Šī smarža ir visur! Es no tās nevaru izbēgt!” viņš kurnēja.

Kādu dienu bargas ziemas vētras laikā ciematā pazuda elektrība. Daudziem bija auksti un viņi bija izsalkuši, bet Annas maizes ceptuvē bija malkas krāsns. Viņa atvēra savas durvis, piedāvājot siltumu un ēdienu ikvienam, kam tas bija vajadzīgs. Cilvēki sekoja pazīstamajam aromātam, zinot, ka tas ved uz vietu, kur var atrast mierinājumu un maizi.

Pat Greisona kungs, kurš agrāk sūdzējās, juta, ka šis aromāts viņu pievelk. Saņemot rokās siltu maizes klaipu, viņš saprata, ka tā pati smarža, ko viņš reiz nicināja, tagad uztur viņu pie dzīvības.

Kristietība ir kas vairāk nekā tikai pamatpatiesības vai teoloģiskas pārdomas. Tā ietver cilvēkus, kopienas un Dievu, kurš ir ar mums gan mūsu tumšākajos brīžos, gan augstākajos panākumos un kalngalos. Otrajā vēstulē korintiešiem mēs daudz uzzinām par Pāvila dzīvi un kalpošanu, vērojot viņa attiecības ar draudzi. Mēs atkal ieraugām, ka vairāk nekā mūsu vārdi tieši mūsu attieksme un attiecības izplata Kristus smaržu un piesaista pasauli, kas ilgojas pēc cerības.

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbībā izceltas vairākas svarīgas tēmas, tostarp:

1. **Dieva mierinājums ciešanās:** Dievs mūs mierina ciešanu brīžos un dod mums spēju mierināt citus (2. Kor. 1:3–7).
2. **Paļāvība uz Dievu, nevis uz sevi:** Ciešanas māca mums paļauties uz Dievu (2. Kor. 1:8–11).
3. **Godīgums un uzticamība kalpošanā:** Kristīgajai kalpošanai jābūt patiesai un jāatspoguļo Dieva uzticamība (2. Kor. 1:12–14, 17–22).
4. **Piedošana un atjaunošana:** Mīlestības vadīta kalpošana tiecas pēc izlīguma, nevis nosodījuma (2. Kor. 2:5–11).
5. **Kristus smarža:** Mūsu dzīvei vajadzētu izplatīt Kristus vēsts aromātu, līdzīgi kā patīkama smarža, pat ja daži to noraida (2. Kor. 2:14–17).

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. 2. Korintiešiem vēstules vēsturiskais konteksts: Pāvila autorība attiecībā uz Otrās vēstules korintiešiem nav tikusi nopietni apšaubīta, un to par Pāvila darbu atzina arī agrīnie baznīcas tēvi, tostarp Polikarps (ap 155. g.), Irenejs (ap 185. g.), Aleksandrijas Klemenss (ap 200. g.) un Tertuliāns (ap 210. g.). Tomēr, kā norāda daži pētnieki, 2. Korintiešiem “droši vien ir tā Pāvila vēstule, aiz kuras slēpjas vissarežģītākais

vēsturisko, sociālo un draudzes attiecību konteksts.” (Philip Towner, “Corinthians, Second Letter To” in *The New Interpreter’s Dictionary of the Bible*, ed. K. Doob Sakenfeld, (Nashville, TN: Abingdon Press, 2006), 1. sēj., 744. lpp.)

Viens no šīs sarežģītības iemesliem ir ne visai plūstošās pārejas starp tēmām un pēkšņās toņa maiņas. Iespējams, vēstule tika rakstīta ilgākā laika posmā, kamēr Pāvils ceļoja pa Maķedoniju (2. Kor. 2:1–12), sastopoties ar mainīgiem apstākļiem un, iespējams, saņemot arvien jaunas ziņas no draudzes. Šie apstākļi un jaunā informācija varētu būt iemesls tam, ka vēstulē parādās papildu tēmas, kuras reizēm šķiet maz saistītas ar iepriekš aplūkotajām.

2. Mīlestības vadīta kalpošana: 2. Korintiešiem 1.–2. nodaļā Pāvils izceļ vairākas būtiskas mīlestības vadītas kalpošanas iezīmes. Viņa personīgā pieredze — ciešanas, piedošana un patiesums — parāda, ka īstai kristīgai kalpošanai jābūt balstītai Dieva mīlestībā, nevis personīgā labumā vai statusā. Bībeles tekstā atrodamas vairākas apakštēmas, kuras var apspriest sabatskolas grupā.

a. Līdzjūtība un mīlētājam (2. Kor. 1:3–7): Pāvils apraksta Dievu kā “žēlastības Tēvu” un “iepriecināšanas Dievu” (2. Kor. 1:3). Tieši žēlastību un iepriecinājumu Pāvils pats piedzīvoja savos pārbaudījumos. Tāpēc viņš spēja to pašu izrādīt arī cilvēkiem ap sevi, tostarp draudzēm. Līdzjūtības vadīta kalpošana sniedz iepriecinājumu citiem, tāpat kā Dievs iepriecina mūs mūsu ciešanās (2. Kor. 1:4). Kalpošana nav saistīta ar varu vai kontroli, bet ar gatavību dalīties cilvēku sāpēs un vest viņus pie Kristus. Pāvils atgādina korintiešiem, ka viņa paša ciešanas palīdzēja viņam labāk saprast un kalpot tiem, kuri cieš (2. Kor. 1:6).

b. Paļaušanās uz Dievu, nevis uz sevi (2. Kor. 1:8–11): Šajā otrajā ievaddaļas posmā Pāvils atceras laiku, kad viņš piedzīvoja tik smagu spiedienu, ka tas pārsniedza viņa spēkus un lika gandrīz zaudēt cerību uz dzīvību (2. Kor. 1:8). Tā vietā, lai paļautos uz sevi, viņš uzticējās Dievam, kurš spēj augšāmcelt mirušos (2. Kor. 1:9). Augšāmcelšanās tēls šeit tiek izmantots, lai parādītu, ka Dievs spēj darīt — un dara — neiespējamo, kad mēs paļaujamies uz Viņu. Mīlestības vadīta kalpošana balstās Dieva spēkā, nevis cilvēka spējās. Pāvils aicina gan korintiešus, gan arī mūs neizlikties, ka mums ir visas atbildes, bet mudināt cilvēkus uzticēties Dievam, kurš izglābj Savus bērņus pārbaudījumos (2. Kor. 1:10).

c. Godīgums un patiesums (2. Kor. 1:12–14): Pāvils uzsver, ka viņa kalpošana notikusi svētumā, patiesumā un atklātībā, nevis pasaulīgā gudrībā, bet Dieva žēlastībā (2. Kor. 1:12). Viņš aizstāv sevi pret apsūdzībām neuzticamībā un nepastāvībā, apliecinot korintiešiem, ka nav rīkojies viltīgi, mainot savus ceļojuma plānus (2. Kor. 1:15–18). Šis godīgums un patiesums balstās Dieva uzticamībā un kļūst redzams Pāvila kristocentriskajā sludināšanā, kā tas teikts 2. Korintiešiem 1:20: “Cik ir Dieva apsolījumu Kristū, tie visi ir jā; un caur Kristu – mūsu āmen Dieva slavai!” (JT) Mīlestības vadīta kalpošana nemanipulē un nemaldina, bet rīkojas godīgi un patiesi.

d. Uzticība Dieva apsolījumiem (2. Kor. 1:18–22): Pāvils uzsver, ka Dieva apsolījumi Kristū vienmēr ir “jā” (2. Kor. 1:20). Mīlestības vadīta kalpošana balstās Dieva uzticamībā, nevis cilvēku mainīgumā. Svētā Gara darbība šeit aprakstīta trīs aspektos. Pirmkārt, Dievs “stiprina” ticīgo (2. Kor. 1:21). Lietotais darbības vārds ir tagadnes laikā, norādot uz nepārtrauktu darbību. Otrkārt, ticīgais ir “svaidīts”, lai nestu labo vēsti pasaulei, līdzīgi kā priesteri un levīti Vecajā derībā. Visbeidzot, Gars apzīmogo ticīgos viņu sirdīs kā Dieva īpašumu (2. Kor. 1:22), apliecinot Viņa uzticību. Pāvils šo zīmogu raksturo kā “garantiju” jeb “ķīli” (grieķu *arrabōn*) (2. Kor. 1:22), lai ticīgais varētu būt drošs par Dieva uzticamību un Viņa nemainīgajiem apsolījumiem.

e. *Piedošana un izlīgums (2. Kor. 2:5–11)*: Pāvils mudina korintiešus piedot un atjaunot grēku nožēlojošu draudzes locekli, kurš bija radījis sāpes (2. Kor. 2:6–7). Mīlestības vadīta draudze tiecas pēc izlīguma, nevis soda vai atriebības. Pāvils turpina, norādot, ka nepiedošanas gars dod sātanam vietu draudzē (2. Kor. 2:11). Tā vietā, lai turētu rūgtumu vai aizvainojumu, mīlestības vadīta kalpošana cenšas atjaunot sarautās attiecības ar žēlastību un žēlsirdību.

3. Kristus smarža (2. Kor. 2:14–17): Smaržas komunicē bez vārdiem. Piemēram, nepatīkamas smaržas mūs atbaida. Savukārt patīkamas smaržas pievelk un spēj dziļi aizkustināt mūsu emocijas. Lemīlota ēdiena smarža var atmodināt sen aizmirstas sajūtas un atgādināt par mājām, ģimeni vai svētkiem. Bībeles pasaules kultūras kontekstā smaržām bija īpaša nozīme, jo tās bieži tika uztvertas kā cilvēka klātbūtnes vai identitātes izpausme. Vecajā derībā priesteri un ķēniņi (kā arī svētnīca) tika svaidīti, un svaidāmās eļļas sastāvs liecina par spēcīgu un bagātīgu aromātu (*sal. ar 2. Moz. 30:22–33*), kurā bija kanēlis, mirres, smaržīgā niedre un kasija. Izplatīta bija arī cilvēku vai vietu svaidīšana, lai tos īpaši nodalītu Dievam, kura “smaržu” tie tagad nesa.

Pāvils izmanto smaržas metaforu saistībā ar triumfa gājieni, atsaucoties uz labi zināmajiem romiešu triumfa gājieniem. Šādu triumfu laikā publiski tika demonstrēta uzvara. Pāvilam Korintas draudze — ar visām tās vājībām un iekšējām grūtībām — bija pierādījums viņa sludināšanas panākumiem pārbaudījumu vidū (2. Kor. 2:14). Turklāt Pāvils raksturo ticīgos kā: “vīraka upuri, kura smarža, izplatoties visur, ir Kristus pestījošā atziņa.” (Šķirklis “2 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), , 1665. lpp.) Kalpošanai vajadzētu pievilkt cilvēkus Kristum, tāpat kā patīkams aromāts piepilda telpu. Tomēr dažiem evaņģēlijs šķiet atbaidošs — kā nāves smarža (2. Kor. 2:16).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Mīlestības vadīta kalpošana spēj sasniegt cilvēkus, kuri ilgojas pēc cerības. Šādai kalpošanai nepieciešama līdzjūtība, godīgums, patiesums un uzticība Dieva apsolījumiem. Galu galā tie, kuri ir sastapuši Jēzu un piedzīvojuši Viņa pārveidojošo spēku, kļūst kā smarža, kas pievelk citus, kuri meklē pestīšanu. Pāvila otrās vēstules korintiešiem pirmajā nodaļā tiek atklāts šāds kalpošanas modelis, jo Pāvils aizstāv savas kalpošanas patiesumu un uzticamību. Pamatojoties uz 2. Korintiešiem 1.–2. nodaļu, apspriediet savā sabatskolas grupā šādus jautājumus:

1. Kāpēc līdzjūtība un žēlastība ir būtiskas mīlestības vadītai kalpošanai? Kādus piemērus Rakstos mēs varam atrast, kas atspoguļo šīs īpašības?
2. Daudziem no mums nepatīk būt atkarīgiem no citiem. Kāpēc draudzē ir svarīgi mācīties paļauties citam uz citu?
3. Pāvils vairākkārt uzsver atklātību un godīgumu savās attiecībās ar draudzēm un cilvēkiem. Kāpēc godīgums ir tik svarīgs mūsu attiecībās?
4. Kāda nozīme Dieva apsolījumiem ir jūsu dzīvē? Kā jūs paskaidrotu draugam, kurš nav saistīts ar baznīcu, ka Dieva apsolījumi ir uzticami?
5. Mahatma Gandijs ir teicis: “Vājie nekad nespēj piedot. Piedošana ir stipro īpašība.” Kāpēc piedošana ir tik būtiska mūsu attiecībās — gan draudzē, gan ārpus tās?

Patiesa kristīgā kalpošana

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 2. Korintiešiem 4:8–10,

Studiju fokuss: 2. Korintiešiem 3–7.

Jauns mācītājs, tikko beidzis teoloģijas semināru, ieradās savā pirmajā draudzē ar biezu mapi rokās. Tajā bija izcilas rekomendācijas vēstules — no profesoriem, iepriekšējiem mācītājiem un mentoriem. Viņš tās lepnī iesniedza draudzes padomei, pārliecināts, ka tās palīdzēs iegūt uzticību un pierādīt savu vērtību. Tomēr pēc dažiem mēnešiem viss nenotika, kā cerēts. Viņa sprediķi šķita sausi. Draudze palika atturīga. Viņš strādāja centīgi, bet kaut kā pietrūka.

Kādu dienu kāda vecāka draudzes locekle uzaicināja viņu pie sevis mājās. Viņa laipni uzklausīja viņa vilšanos un tad pateica vārdus, kurus viņš nekad neaizmirsīs: “Mums nav vajadzīgas vēstules, kas stāsta, cik tu esi labs. Mums ir jāredz Kristus tevī. Parādi mums savu sirdi. Ļauj mums redzēt, kā Dievs tevi ir mainījis — un tad ļauj Dievam caur tevi mainīt arī mūs.” Tas kļuva par pagrieziena punktu. Viņš pārstāja censties atstāt iespaidu un sāka atvērt savu sirdi. Viņš apmeklēja cilvēkus mājās. Lūdza kopā ar viņiem. Raudāja kopā ar viņiem. Dalījās savās cīņās. Un pamazām cilvēku dzīves sāka mainīties — nevis viņa diplomu vai ieteikumu dēļ, bet tāpēc, ka Svētais Gars darbojās caur patiesu un atvērtu sirdi.

2. Korintiešiem 3.–7. nodaļā apustulis Pāvils runā par patiesu kalpošanu. Viņš atgādina korintiešiem, ka īsta kalpošana nav balstīta ārējās rekomendācijās vai garīgā iespaidīguma demonstrēšanā. Tā ir saistīta ar Gara pārveidotām sirdīm, ar kalpotājiem, kuri ir atklāti un ievainojami, un ar dzīvi, kas atspoguļo Dieva godību. Pāvils aicina mūs ieraudzīt dziļāku kalpošanas redzējumu — tādu, kas ir Gara vadīts, emocionāli paties un spēcīgi pārveidojošs.

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbība izceļ četras svarīgas tēmas:

1. **Garīgā pārmaiņa:** Kalpošana caur Svēto Garu ved pie pārveidotas dzīves.
2. **Emocionāls godīgums:** Patiesa kalpošana ietver atklātību, ievainojamību un atvērtu sirdi.
3. **Morālā integritāte:** Kalpotāji ir aicināti uz svētumu un nošķiršanos no pasaulīgiem kompromisiem.
4. **Izlīgums attiecībās:** Kalpošanas mērķis ir atjaunot attiecības caur patiesību un žēlastību.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Ieteikuma vēstules grieķu–romiešu pasaulē: Korinta, būdama bagāta un kosmopolītiska Romas impērijas pilsēta ar etniski un sociāli daudzveidīgu iedzīvotāju sastāvu, atspoguļoja tā laika Vidusjūras sabiedrību vērtības, kurās liela nozīme tika piešķirta godam, kaunam, statusam un publiskai atzinībai. Turīgi mecenāti atbalstīja savus klientus un ieguva ietekmi, bieži sagaidot pretī publisku atzinību un lojalitāti. Prasmīgi oratori tika apbrīnoti un idealizēti. Cilvēkus piesaistīja runātāji, kuri bija daiļrunīgi, izklaidējoši un orientēti uz pašreklāmu. Daudzi tā sauktie “superapustuļi” atbilda šim modelim.

Pāvils apzināti izvairījās no pasaulīgas daiļrunības un manipulācijas (*sk. 1. Kor. 2:1–5*). Viņš kalpoja vājumā un pazemībā, uzsverot Gara spēku, nevis cilvēcisko gudrību. Pāvila pazemīgā kalpošana, kas bija pilna upuru un ciešanu, nonāca pretrunā ar korintiešu vērtībām — varu, harizmu un statusu.

Šādā kultūras vidē ieteikuma vēstulēm bija liela nozīme. “Šādas vēstules bija labi pazīstamas grieķu–romiešu pasaulē un darbojās Vidusjūras reģiona goda un kauna kultūras kontekstā. Ceļotāji bieži nesa līdzī draugu rakstītas ieteikuma vēstules, lai lūgtu kādu labvēlību vai palīdzību, piemēram, viesmīlību, atbalstu vai darbu. Vēstules autors ieteica ceļotāju un būtībā lūdza saņēmēju uzticēties viņa spriedumam par vēstules nesēja raksturu. Ieteikuma vēstuļu saņēmēji saprata, ka viņu pienākums ir izturēties pret vēstules nesēju tāpat, kā viņi izturētos pret pašu autoru. Šādas vēstules parasti ietvēra elementus, kas bija raksturīgi citām grieķu–romiešu vēstulēm, piemēram, ievadu, nobeigumu un sveicienus.” (Derek R. Brown and Wendy Widder with E. Tod Twist, “2 Corinthians” in *Lexham Research Commentary*, ed. John D. Barry (Bellingham, WA: Lexham Press, 2013), piezīmes par 2. Kor. 3:1–3, Logos digitālais izdevums.

Pāvils norāda, ka viņš nav ieradies ar šādām vēstulēm (*2. Kor. 3:1*), jo viņa ieteikuma vēstuli varēja “lasīt” pašā Korintas draudzes pastāvēšanā: “Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem.” (*2. Kor. 3:2*). Kalpošana Korintā nozīmēja iet pret straumi — pret kultūru, kas bija apsēsta ar varu, statusu un pašreklāmu. Pāvils rādīja piemēru Gara vadītai, pašuzpurīgai un autentiskai kalpošanai, kas pēc pasaulīgiem standartiem šķita vāja, bet norādīja uz Kristus godību.

2. Garīgā pārmaiņa: Patiesa kristīgā kalpošana sakņojas Garā, nevis cilvēciskos apliecinājumos, un ved pie Svētā Gara pārveidotas dzīves. 2. Korintiešiem 3:1–9 ir centrālais fragments Pāvila redzējumā par autentisku kristīgo vadību un evaņģēlija kalpošanu. Pāvils aizstāv savu kalpošanu pret Korintas kritiķiem, kurus iespaidoja ārēji sasniegumi — ieteikuma vēstules, daiļrunība un garīga izrādīšanās. Pāvils atbild nevis ar lielīšanos, bet pārdefinējot pašu kalpošanas būtību: tā nav cilvēciska izrādīšanās, bet dievišķs darbs, ko īsteno Svētais Gars.

Pāvils sāk ar norādi, ka patiesais viņa kalpošanas apliecinājums nav dzīvesgājums vai rekomendācijas — tie ir paši Korintas ticīgie (*2. Kor. 3:1–3*). Patiesais pierādījums nav dokumenti vai tituli, bet pārveidoti cilvēki. Gars raksta uz sirdīm, nevis uz papīra. Pāvils ilustrē šo domu, atsaucoties uz Desmit baušļiem, kas tika rakstīti uz akmens plāksnēm. Viņš pretstata šo tēlu Svētā Gara darbībai, caur kuru Dievs ieraksta derību cilvēku sirdīs — piepildot jaunās derības apsolījumu, kas atrodams Vecajā derībā (*sal. Jer. 31:33; Ec. 36:26, 27*).

Pāvils nepretendē uz pašpietiekamību; viņš nav pats sevi izveidojis apustulis. Kalpošana ir “ne burtam, bet garam” (*2. Kor. 3:6*). Likums pats par sevi nogalina (atklājot grēku), bet Gars dod dzīvību (caur atdzimšanu un žēlastību). Spēja kalpot ir Dieva dota, nevis kaut kas tāds, ko mēs nopelnām vai mantojam.

2. Korintiešiem 3:7–9 Pāvils pretstata divus kalpošanas veidus: nāves kalpošanu un Gara kalpošanu.

Vecā derība (likums)	Jaunā derība (Gars)
Rakstīta uz akmens	Rakstīta sirdīs
Nes nosodījumu	Nes attaisnošanu
Slava, kas izgaist	Slava, kas pieaug
Ved uz nāvi	Dod dzīvību

Pāvils nemazina likuma nozīmi un nesauc to par ļaunu. Patiesībā likums nav ļauns (kā gan tas varētu būt, ja to devis Dievs!); drīzāk tas atklāj grēku un nosoda ļaunumu. Gars

caur Kristu pārveido un attaisno. Gara kalpošanas godība pārspēj pat Mozus sejas godību Sinaja kalnā. Visai kalpošanai jābūt Kristus centrētai, lai vestu cilvēkus Kristus dzīvē, taisnībā un godībā (šī doma vēl plašāk attīstīta 2. Korintiešiem 3:18). Stratēģija bez Gara ir tikai troksnis.

3. Emocionāls godīgums: 2. Korintiešiem 6:11–13 un 7:2–4 atklāj vienu no emocionāli bagātākajiem un pastorāli atklātākajiem brīžiem Pāvila vēstulēs. Pāvils sāk šo sadaļu ar personisku, gandrīz intīmu aicinājumu: “Mūsu sirds ir atvērusies” (2. Kor. 6:11). Pāvils nav nedz noslēgts, nedz manipulējošs — viņš runā ar sirsni, skaidrību un emocionālu atklātību. Viņa “atvērtā sirds” atspoguļo dziļu mīlestību, kaut arī attiecības ir bijušas saspringtas. Tādā pilsētā kā Korinta, kur attiecības bieži bija balstītas izdevīgumā un sabiedriskajam tēlam bija liela nozīme, Pāvila atklātība bija pretrunā ar valdošo kultūru. Viņš neko netēloja — viņš atklāja savu sirdi. Viņš ilgojās pēc savstarpējas mīlestības nevis pienākuma dēļ, bet kā patiesas kopības Kristū apliecinājuma.

Pāvils parāda, ka patiesa kristīgā kalpošana nav vienpusēja. Tā ietver citu uzņemšanu savā dzīvē, nevis tikai viņu pamācīšanu. Tā rada vietu savstarpējai uzticībai, nevis tikai hierarhiskai vadībai. Tā riskē tikt noraidīta, apzinoties, ka mīlestība ne vienmēr tiek atbildēta. Emocionāla atklātība Pāvilam nebija vājums — tā bija evaņģēlija veidota mīlestība.

4. Morālā integritāte: Viens no centrālajiem motīviem viņa skatījumā uz autentisku kalpošanu ir morālā integritāte. Kalpotāji nav tikai evaņģēlija vēstneši — viņiem ir jāiemieso tas. Viņu dzīvei ir jāatspoguļo tā Dieva svētums, ko viņi sludina. Visam kalpojuma jābūt sakņotam patiesībā un caurspīdīgumā (2. Kor. 4:2). Nav vietas manipulācijām, slēptiem motīviem vai atšķaidītai doktrīnai.

Integritāte nozīmē dzīvot nevainojami, gan publiski, gan privāti. Kalpotājiem ir jāizvairās no kompromisiem, īpaši saskaroties ar spiedienu. Svētums nav perfekcija. Drīzāk tā ir konsekvence (2. Kor. 6:3).

2. Korintiešiem 6:14 bieži tiek piemērota plašā nozīmē, bet tās konteksts tieši runā par kalpošanas aicinājumu uz atšķiršanos. Ne izolāciju, bet atšķirīgu dzīvi — ievērojami atšķirīgu no pasaules paražām un vērtībām. Pāvils neaizstāv nosodošu nostāju, bet aicina uz radikālu uzticību Dievam, nevis pasaulīgajām sistēmām. Pāvils norāda, ka vēstījumu nevar atdalīt no vēstītāja. Morālā integritāte nav izvēles jautājums — tā ir būtiska uzticamībai, spēkam un auglībai kalpošanā.

5. Izlīgums attiecībās: Viens no skaistākajiem un bieži nepietiekami novērtētajiem autentiskas kalpošanas aspektiem ir apņemšanās veidot izlīgumu attiecībās. Kalpošana nav tikai patiesības sludināšana — tā ir salauztu attiecību atjaunošana gan starp Dievu un cilvēci, gan cilvēku starpā.

Pāvila sirds 2. Korintiešiem vēstulē ir dziļi vērsta uz attiecībām. Viņa vēstījuma centrā ir izlīguma kalpošana (2. Kor. 5:18). Evaņģēlijs nav tikai piedošanas vēsts — tā ir attiecību atjaunošana starp grēcīgo cilvēci un svēto Dievu. Tagad katram ticīgajam ir uzticēta šī pati misija. Kalpošana, kas iemieso izlīgumu, vienmēr ved cilvēkus atpakaļ pie Dieva sirds (2. Kor. 5:20).

Pāvils mudina korintiešus atsaukties jau tagad — ne tikai evaņģēlijam, bet arī izlīguma žēlastībai (2. Kor. 6:2). Šeit jūtama dievišķa steidzamība. Atjaunošanu nevajadzētu atlikt. Katrs kavējums tikai padziļina postījumu. Izlīgums nav tikai emocionāls process — tas ir arī misijas jautājums. Izlīgusi tauta atspoguļo Dieva izlīguma pilno sirdi.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājot 2. Korintiešiem 3.–7. nodaļu, apspriediet ar savu grupu šādus jautājumus:

1. Kādās savas dzīves jomās jūs jūtaties vāji vai salauzti, un kā Dievs varētu izmantot tieši šīs vietas, lai atklātu savu spēku?
2. Vai jums ir tendence slēpt savas cīņas kalpošanā, vai arī jūs tās izmantojat kā liecību par Dieva žēlastību? Paskaidrojiet.
3. Kā izpaužas integritāte kultūrā, kas bieži vairāk vērtē ārējo tēlu nekā patiesumu?
4. Kā mēs varam pasargāt sevi no kompromisiem ar pasaulīgām vērtībām ikdienas dzīvē un vadībā?
5. Ko Pāvila piemērs mums māca par sarautu attiecību risināšanu kalpošanā?
6. Kāpēc izlīgums ir tik būtiska evaņģēlija daļa? Kā tam vajadzētu ietekmēt mūsu pieeju konfliktiem?
7. Kā patiesība un žēlastība var darboties kopā, lai dziedinātu attiecības?

Namturība un misija

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 2. Korintiešiem 8:9.

Studiju fokuss: 2. Korintiešiem 8, 9.

Jaunā uzņēmēja Maija tikko bija izveidojusi nelielu tehnoloģiju jaunuzņēmumu, kas koncentrējās uz sabiedrības veselību. Viņas komanda bija maza, finansējums ierobežots un nākotne neskaidra, taču viņi dziļi ticēja savai misijai.

Pēc pirmā peļņu nesošā ceturkšņa Maija, tā vietā lai visu ieguldītu turpmākajā izaugsmē, kā to dara daudzi jaunuzņēmumi, ierosināja daļu peļņas ziedot bezpeļņas organizācijai, kas palīdzēja mazāk nodrošinātām skolām iegūt piekļuvi garīgās veselības atbalsta rīkiem. Komanda vilcinājās. “Vai mums nevajadzētu pagaidīt, līdz kļūsim stabilāki?” jautāja kāds no komandas.

Maija atbildēja: “Ja mēs dodam tikai tad, kad tas ir viegli, vai to vēl var saukt par dāsnumu? Vadīsimies pēc misijas, ne tikai pēc peļņas.”

Uzņēmums ziedoja. Summa nebija liela, taču tā bija nozīmīga. Pēc dažiem mēnešiem šis ziedojums pavēra negaidītas iespējas — jaunas partnerības, mediju uzmanību un pat lielu investoru, kuru piesaistīja viņu vērtības.

Šis stāsts atspoguļo 2. Korintiešiem 8.–9. nodaļas būtību: dāsnums nenozīmē gaidīt, līdz esi “gatavs”. Tas nozīmē uzticēties Dievam, dot no tā, kas tev ir, un redzēt, kā Viņš to vairo par svētību citiem un arī tev pašam.

Nodarbības tēmas

Pārvaldība ir šīs nedēļas nodarbības centrālā tēma, kurā uzmanība tiks pievērsta trim svarīgiem aspektiem, kas atrodam 2. Korintiešiem 8.–9. nodaļā:

1. **Dāsnums kā Dieva žēlastības izpausme.** Maķedonijas draudzes deva ar prieku, neskatoties uz grūtībām, parādot, ka patiesa došana nāk no sirds, nevis no pārpilnības (2. Kor. 8:1–5).
2. **Kristus — dāsnuma paraugs.** Viņš atteicās no Savas bagātības, lai garīgi bagātinātu citus.
3. **Finansiālā godīguma nozīme.** Pāvils nodrošina pārredzamību un atbildīgu rīcību ar ziedojumiem, lai pasargātu visus iesaistītos.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Korinta kā tirdzniecības centrs: Korintas pilsēta atradās stratēģiski nozīmīgā vietā uz zemesšauruma, kas savienoja kontinentālo Grieķiju ar Peloponesu. Caur šo pilsētu plūda preces no Eiropas un Āzijas, padarot to par nozīmīgu tirdzniecības un bagātības centru. 44. gadā p.m.ē. Roma atjaunoja pilsētu un apdzīvoja to ar atbrīvotajiem vergiem, tirgotājiem un uzņēmējiem, veicinot spēcīgu romiešu ietekmi un daudzveidīgu ekonomisko vidi. Kā norāda Jaunās derības pētnieks Džeroms Mērfijs-O’Konors: “Pirmie kolonisti bija bijušie vergi no Grieķijas, Sīrijas, Jūdejas un Ēģiptes, kuriem bija viss, ko iegūt. Sākumā viņi izlaupīja kapenes, lai nopelnītu iztiku, taču šai vietai bija tik liels ekonomiskais potenciāls, ka piecdesmit gadu laikā vairāki iedzīvotāji kļuva par miljonāriem.” (Jerome Murphy-O’Connor, “Corinth” in *The New Interpreter’s*

Dictionary of the Bible, ed. K. Doob Sakenfeld (Nashville: Abingdon, 2006), 1. sēj., 733. lpp.)

Korintā visizplatītākās bija romiešu monētas, īpaši denāriji un sesterciji, taču tika lietotas arī grieķu monētas, piemēram, drahmas. Monētas izgatavoja no dārgmetāliem — sudraba, bronzas un reizēm zelta —, un to vērtību noteica svars un metāla saturs. Tirdzniecībā izmantoja ne tikai monētas, bet arī maiņas darījumus un kredīta sistēmas, īpaši lielākos darījumos vai starp uzticamām pusēm. Plaši izplatīta bija neoficiāla banku darbība: naudas mainītāji un aizdevēji darbojās tirgos un tempļos, piedāvājot aizdevumus un valūtas maiņu. Procentu likmes mēdza būt augstas, un parādi varēja novest cilvēkus verdzībā, īpaši zemāko sabiedrības slāņu pārstāvjus. Tempļi dažkārt kalpoja arī kā finanšu centri, kuros cilvēki noguldīja naudu vai saņēma aizdevumus.

Korintā pastāvēja liela plaisa starp bagātajiem un nabadzīgajiem. Kāds pazīstams teiciens, ko citējis grieķu ģeogrāfs Strabons (un uz kuru atsaucās arī romiešu dzejnieks Horācijs), labi raksturo tā laika Korintas garu: “Ceļojums uz Korintu nav domāts ikvienam.” Tas nozīmēja, ka pilsētā dzīvoja tikai stiprākie. (Sk. *The New Interpreter's Dictionary of the Bible*, 1. sēj., 734. lpp.)

Turīgi tirgotāji un zemes īpašnieki dzīvoja greznībā, kamēr daudzi citi — strādnieki, amatnieki un vergi — dzīvoja daudz pieticīgākos apstākļos. Agrīno Korintas draudzi, visticamāk, veidoja gan bagāti atbalstītāji, gan trūcīgāki locekļi, tādēļ vienlīdzības un dāsnuma jautājumi (kā tas redzams 2. Korintiešiem 8.–9. nodaļā) bija īpaši aktuāli. Grieķu–romiešu kultūrā došana bieži bija saistīta ar godu un savstarpēju izdevīgumu: cilvēki deva, lai iegūtu labvēlību, nevis nesavtīgas mīlestības vadīti. Pāvila aicinājums uz pašuzpurīgu, žēlastībā sakņotu došanu 2. Korintiešiem vēstulē krasi atšķīrās no šīs valdošās prakses. Viņš mudināja korintiešus dot nevis peļņas vai statusa dēļ, bet mīlestības, vienlīdzības un Kristum līdzīgas dāsnuma pilnas attieksmes vadīti.

2. Dāsnums kā Dieva žēlastības izpausme: Pāvils savu mācību par pārvaldību sāk, izmantojot Maķedonijas draudzes kā dāsnuma piemēru, visdrīzāk atsaucoties uz draudzēm Filipos, Tesalonikā un Berejā (2. Kor. 8:1–5). Šo draudžu dāsnie ziedojumi nebija radušies tādēļ, ka to locekļi būtu īpaši turīgi vai dabiski dāsni. Drīzāk Pāvils norāda uz Dieva žēlastību, kas darbojās viņos (2. Kor. 8:1). Pat smagos pārbaudījumos un nabadzībā viņi bija prieka pilni un deva dāsni (2. Kor. 8:3–5).

Šis konteksts nosaka visu dāsnuma tēmu. Dāsnums nav tikai lēmums dot — tā ir atbilde uz Dieva žēlastību. Maķedonieši nedeva tāpēc, ka viņi būtu spiesti vai tāpēc, lai izskatītos labi citu acīs. Viņu došana bija brīvprātīga, priecīga un pašuzpurīga, pateicības un mīlestības motivēta. Šāda došana pēc pasaulīgiem standartiem šķiet nesaprotama — tā atspoguļo sirdi, kuru pārveidojusi žēlastība, nevis ekonomiski aprēķini vai pienākuma sajūta. Patiesa dāsnums izplūst no dzīves, kas pilnībā nodota Dievam. Kad cilvēks patiesi pieder Dievam, viņa resursi dabiski seko šai nodošanās attieksmei. Žēlastība pārorientē mūsu prioritātes, padarot došanu ne tikai par labdarības aktu, bet arī par pielūgsmes izpausmi.

Pāvils došanu sauc par “žēlastību” — to pašu vārdu (*charis*), ko viņš lieto, runājot par garīgajām dāvanām un Dieva nepelnīto labvēlību. Tādējādi viņš parāda, ka dāsnums nav tikai pienākums — tā ir Dieva dota spēja un garīga rīcība.

3. Kristus — dāsnuma paraugs: Pāvila aicinājums Korintas ticīgajiem balstās Kristus gatavībā atdot Sevi par mums laikā, kad mēs vēl bijām atsvešināti no Dieva. Kristietim dāsnums nav jautājums par bagātību — tas ir pielūgsmes jautājums. Tas nav balstīts vainas sajūtā vai spiedienā — tas izriet no žēlastības. Piedzīvojot Dieva nepelnīto dāsnumu Kristū, mēs tiekam mudināti atspoguļot šo pašu žēlastību, dodot brīvi, ar prieku un upurīgi.

Kristus kā dāsnuma paraugs ir viena no dziļākajām tēmām 2. Korintiešiem 8. un 9. nodaļā. Pāvils ne tikai māca par došanu — viņš to cieši sakņo evaņģēlijā. Viens no centrālajiem pantiem ir 2. Korintiešiem 8:9: “Jūs pazīstat mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastības dāvanu. Viņš, bagāts būdams, jūsu dēļ kļuva nabags, lai jūs viņa nabadzībā kļūtu bagāti.” (JT) Šis pants ir Pāvila aicinājuma teoloģiskais pamats.

“*Viņš, bagāts būdams.*” Šī frāze attiecas uz Kristus godību pirms iemiesošanās — Viņa dievišķo stāvokli, mūžīgo sadraudzību ar Tēvu un debesu bagātību.

“*Jūsu dēļ kļuva nabags.*” Jēzus sevi pazemoja ne tikai kļūdams cilvēks, bet arī pieņemdams atraidījumu, ciešanas un galu galā krustu (*Fil. 2:6–8*).

“*Lai jūs ... kļūtu bagāti.*” Caur Viņa upuri mēs iegūstam garīgās bagātības: piedošanu, taisnošanu, Dieva bērnu statusu un mūžīgo dzīvību.

Pāvila doma ir skaidra: dāsnuma būtība nav naudā, bet sevi ziedojošā mīlestībā. Un neviens nav devis vairāk par Jēzu. Pāvils nemanipulē ar korintiešiem, lai panāktu viņu ziedošanu; viņš aicina viņus ļaut savai mīlestībai atspoguļot Kristus mīlestību.

Patiesi dāsnums liecina par pārveidotu sirdi, kuru veidojis Jēzus pašuzpurīgās mīlestības piemērs. Brīvprātīga un priecīga došana atspoguļo Kristu (*2. Kor. 9:7*). Tāpat kā Jēzus labprātīgi un ar prieku atdeva sevi mūsu labā (*Ebr. 12:2*), arī ticīgie ir aicināti dot tādā pašā garā — ne vainas sajūtas spiesti, bet žēlastības piepildīta prieka vadīti. Pāvils atgādina korintiešiem, ka, dodot tāpat kā Kristus, mēs netiekam iztukšoti — Dieva žēlastība mūs atkal piepilda. Tas pats Dievs, kurš mums dāvāja Kristu, mūsu vislielāko dāvanu, ir uzticīgs dot mums visu nepieciešamo, lai arī mēs varētu būt dāsni.

4. Finansiālā godīguma nozīme: Papildus aicinājumam uz dāsnumu Pāvils ir dziļi norūpējies arī par to, kā tiek pārvaldīti līdzekļi, kas ziedoti, lai atbalstītu grūtībās nonākušo draudzi Jeruzalemē. 2. Korintiešiem 8:18–21 viņš ļoti atklāti izklāsta šo kārtību: “Mēs esam viņam līdzī nosūtījuši brāļi, kam visās draudzēs ir laba slava evaņģēlija lietā; un ne tādēļ vien, bet viņš ir mūsu draudžu izraudzītais pavadonis šinī mīlestības darbā, ko mēs strādājam, lai paustu Tā Kunga godu un savu labo gribu. Tā mēs nodrošināties, ka neviens mums neceltu neslavu bagāto dāvanu dēļ, ko esam savākuši. Jo mēs dzenamies pēc tā, kas labs, ne tik vien Tā Kunga, bet arī cilvēku priekšā.”

2. Korintiešiem 8:18–21 Pāvils uzsver, ka uzticamība un caurspīdīgums ir būtiskas vērtības Dieva valstības darbā. Šīs īpašības palīdz nodrošināt, ka viss tiek darīts godprātīgi un nevienam nerodas pamats pārmetumiem. Tās apliecina atbildību gan Dieva, gan cilvēku priekšā un pasargā gan kalpošanu, gan pašu Pāvilu no jebkādam aizdomām par negodprātīgu līdzekļu izmantošanu.

Pāvila piemērs ir tālredzīgas un caurspīdīgas rīcības paraugs. Viņš negaida, līdz radīsies jautājumi vai aizdomas; viņš veido uzticamību jau no paša sākuma. Pāvils izraugās vairākus vīrus ar pārbaudītu raksturu, lai pārraudzītu ziedojumus. Viņi nav tikai spējīgi vai pieredzējuši — viņi ir pazīstami ar savu godīgumu un uzticību evaņģēlijam. Viņu raksturs rada uzticību un nodrošina kopīgu atbildību. Pāvila skatījumā rīkošanās ar naudu — īpaši ar līdzekļiem, kas ziedoti Dieva darbam — nav ikdienišķs uzdevums. Tā ir svēta atbildība. Dieva resursi jāpārvalda tā, lai tas nestu Viņam godu. Godīgums finanšu jautājumos nav tikai izvairīšanās no krāpšanas; tas ir arī evaņģēlija uzticamības saglabāšana un uzticības stiprināšana ticīgo kopienā.

Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc cilvēki vilcinās ziedot, ir uzticības trūkums — bailes, ka viņu līdzekļi varētu tikt nepareizi izmantoti. Pāvils šim bažām pievēršas atklāti. Uzsverot caurspīdīgumu un atbildību, viņš paver ceļu lielākai dāsnumam, jo cilvēki var ziedot ar pašāvēību.

Pāvils saprot, ka godīgums finanšu jautājumos nav tikai personīgas sirdsapziņas lieta (*2. Kor. 8:21*), bet arī publiska liecība.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājot 2. Korintiešiem 8. un 9. nodaļu šīs nedēļas nodarbības kontekstā, apspriediet savā grupā sekojošus jautājumus. Tie ir paredzēti, lai veicinātu personīgas pārdomas, dalīšanos grupā un praktisku pielietojumu, pievēršoties galvenajām tēmām — žēlastībai, dāsnumam, godīgumam finanšu jautājumos un Kristum līdzīgai došanai.

1. Pāvils saka, ka došana ir “žēlastība”. Kā šī doma maina mūsu skatījumu uz dāsnumu?
2. Kādi ir daži iemesli, kāpēc mēs vilcināmies dot, pat tad, kad mums ir iespēja?
3. Kā jūs savā dzīvē līdzsvarojat gudru līdzekļu pārvaldīšanu ar dāsnu došanu?
4. Izlasiet 2. Korintiešiem 9:6–7. Ko nozīmē būt “priecīgam” devējam, un kā mēs varam veidot šādu sirds attieksmi?
5. Ko Pāvils domā, sakot: “Dievs mīl priecīgu devēju”? Kāpēc attieksme ir tik svarīga došanā?
6. Kādu vienu praktisku soli jūs šonedēļ varētu spert, lai dotu tādā veidā, kas atspoguļo Dieva žēlastību?

Viltus skolotāju atmaskošana

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 2. Korintiešiem 10:4.

Studiju fokuss: 2. Korintiešiem 10–12.

Iedomājieties, ka kopā ar nelielu grupu dodaties pārgājienā pa nepazīstamiem kalniem. Apvidus ir nelīdzens, migla bieza, un jūs neesat pārliecināti par pareizo ceļu. Pēkšņi parādās kāds pārliecināts vīrs. Viņš ir ģērbies kā mežsargs, viņam ir rācija un pat karte. Viņš saka: “Jūs ejat nepareizajā virzienā. Sekojiet man — es zinu īsāku ceļu.”

Atvieglota, grupa dodas viņam līdzī. Viņš runā ar pārliecību, stāsta par iepriekšējām glābšanas operācijām un šķietami pārzina katru taku un pagriezienu. Taču pēc kāda laika ceļš kļūst arvien šaurāks un bīstamāks, un nekas vairs neizskatās pareizi. Kāds pārbauda GPS un saprot, ka *gids* neved jūsu grupu uz drošību — viņš ved jūs arvien dziļāk nekurienē.

Viņš izskatījās kā īsts gids. Viņš runāja pārliecinoši. Taču viņš nebija gids — viņš bija krāpnieks. Un sekas, turpinot viņam sekot, varēja būt traģiskas.

Tieši ar šādu problēmu Pāvils saskaras 2. Korintiešiem 10.–12. nodaļā. Draudzē bija ielavījušies viltus skolotāji, kuri uzdevās par apustuļiem un runāja ar harizmu un autoritāti. Taču viņi sludināja citu Jēzu un novirzīja cilvēkus prom no patiesības.

Pāvila atbilde nav tikai mēģinājums aizstāvēt sevi. Viņš cenšas pasargāt draudzi no garīga apdraudējuma, ko rada cilvēki, kuri izskatās un runā kā patiesi kalpotāji, bet patiesībā tādi nav.

Nodarbības tēmas

Šonedēļ tiks aplūkotas un apspriestas trīs svarīgas tēmas no 2. Korintiešiem 10.–12. nodaļas, pievēršoties jautājumam, kā kristiešiem rīkoties ar garīgiem krāpniekiem un viltus skolotājiem. Tēmas ir šādas:

1. **Apustuliskās autoritātes aizstāvēšana:** Pāvils sāk aizstāvēt savu kalpošanu, atbildot uz apsūdzībām, ka viņš ir drosmīgs savās vēstulēs, bet vājš klātienē (2. Kor. 10:1, 2, 10).
2. **Viltus apustuļu radītās briesmas:** Pāvils pauž bažas, ka Korintas draudze tiek novirzīta no patiesas un šķīstas uzticības Kristum (2. Kor. 11:2, 3).
3. **Garīgā cīņa:** Pāvils uzsver, ka viņa ieroči nav pasaulīgi, bet garīgi, un tiem ir “dievišķs spēks nocietinājumu sagraušanai” (2. Kor. 10:4).

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: Publiskā runas māksla 1. gadsimta Korintā: 1. gadsimtā Korintas draudze bija jauna un daudzveidīga kristīga kopiena bagātā, morāli pagrimušā un filosofiski ievirzītā grieķu pilsētā. Kā nozīmīga ostas pilsēta Korinta piesaistīja dažādas reliģiskas idejas, skolotājus un filosofiskos virzienus. Šādā vidē populāriem grieķu skolotājiem — īpaši retorikiem, filosofiem un sofistiem — bija ierasts pelnīt iztiku, prasot maksu no turīgajiem klausītājiem par lekcijām, privātām nodarbībām vai mentoringu. Skolotāja vērtību bieži noteica viņa honorārs; Protagors prasīja augstu samaksu, bet Isokrāts vadīja elitāru skolu, kur studenti maksāja ievērojamu mācību maksu. Statusam bija liela nozīme, un tādi skolotāji kā Gorgijs teica izkoptas publiskas

runas, lai piesaistītu maksātspējīgus skolniekus. Pat Dions Hrizostoms kritizēja šādus cilvēkus, sakot: “Viņi ir kā aktieri uz skatuves, kuri uzstājas nevis patiesības dēļ, bet sudraba un aplausu dēļ” (*Orations*, 32.11).

Runas meistarība bieži tika saistīta ar vīrišķību un sabiedrisku autoritāti. “Jebkurš vīrietis, kurš tiecās pēc vadītāja stāvokļa 1. gadsimta romiešu pasaulē, tika gandrīz nepārtraukti vērtēts pēc savas vīrišķības gan klausītāju, gan sāncenšu acīs.” (Jennifer Larson, “Paul’s Masculinity” in *Journal of Biblical Literature*, vol. 123, no. 1 (2004), 87. lpp.

Šādā kontekstā Pāvils Korintā sastapās ar pretestību no viltus skolotājiem. Šie jūdu kristiešu misionāri, kurus Pāvils ironiski sauca par “superapustuļiem” (2. Kor. 11:5; 12:11), kritizēja viņu par nepietiekamām runas prasmēm, ciešanām un atteikšanos pieņemt samaksu — īpašībām, kas pēc grieķu standartiem šķita neiespaidīgas. Viltus skolotāji sludināja legālistisku, uz darbiem balstītu evaņģēliju, lielījās ar savām garīgajām pieredzēm un nēsāja līdzī ieteikuma vēstules, lai celtu savu prestižu. Viņu ietekme apdraudēja evaņģēlija tīrību, mudinot draudzi vērtēt vadītājus pēc ārējiem panākumiem, nevis pēc Kristus līdzīgas pazemības.

Pāvils apzināti pretojās šai ietekmei, strādādams par telšu darinātāju (*Ap.d.* 18:3) un sludinādams bez atlīdzības (2. Kor. 11:7–9), lai gan daži to uzskatīja par vājuma pazīmi. Pāvils atgādināja korintiešiem, ka, atšķirībā no viņa, šie viltus skolotāji ir tie, kuri “jūs kalpina” un “jūs izsūc” (2. Kor. 11:20).

2. Apustuliskās autoritātes aizstāvēšana: 2. Korintiešiem 10.–11. nodaļā Pāvils kaislīgi aizstāv savu apustulisko autoritāti un kalpošanu pret kritiku un viltus mācībām.

2. Korintiešiem 10. nodaļā Pāvils atbild uz apsūdzību, ka “viņa vēstules ir gan svarīgas un spēcīgas, bet viņš pats, personīgi klāt būdams, ir nespēcīgs, un viņa runa ir nenozīmīga” (2. Kor. 10:10), uzsverot, ka viņa autoritāte nāk tieši no Kristus, nevis no paša spēka vai gudrības. Viņš paskaidro, ka viņa lielīšanās neizriet no lepnuma, jo “Mēs negribam pāri mēram lielīties, bet tik pēc tā noliktā mēra, ko Dievs mums spraudis un pēc kura arī esam nonākuši līdz jums.” (2. Kor. 10:13). Pāvils norāda, ka viņš nelepojas ar to, kas ir ārpus viņam uzticētās misijas robežām, un nesalīdzina sevi ar citiem. Viņa autoritāti nosaka Dieva griba, un jebkāda atzinība, ko viņš saņem, kalpo evaņģēlija izplatīšanai tajās vietās, kur Dievs viņu ir sūtījis (2. Kor. 10:15–16). Lai gan daži viņu uzskatīja par pieticīgu vai vāju klātienē, viņa vēstules atspoguļo viņa misijas nopietnību, un nepieciešamības gadījumā viņš ir gatavs rīkoties stingri un izlēmīgi (2. Kor. 10:11).

2. Korintiešiem 11. nodaļā Pāvils izsaka savu “dedzīgo rūpi” par korintiešiem — dziļu un aizsargājošu mīlestību, baidoties, ka viltus apustuļi viņus varētu novērst no patiesas uzticības Kristum (2. Kor. 11:2–3). Šie viltus apustuļi izliekas par “taisnības kalpiem” (2. Kor. 11:15), taču patiesībā viņi ir viltīgi un bīstami. Pāvils brīdina, ka šādi cilvēki līdzinās satanam, kurš izliekas par “gaismas eņģeli” (2. Kor. 11:14; jau 2. Kor. 11:3 viņš atsauca uz čūsku, kas pievīla levu), un viņu mācība sagroza evaņģēliju. Viņš mudina korintiešus būt modriem un garīgi izšķirtspējīgiem, atgādinot, ka viņa paša kalpošana balstās godīgumā un Kristus patiesībā — krasā pretstatā šo viltus darbinieku maldiem (2. Kor. 11:13).

3. Viltus apustuļu radītās briesmas: 2. Korintiešiem 11. nodaļā Pāvils runā par viltus apustuļu radītajām briesmām, uzsverot tādas tēmas kā dievbijīga dedzība, evaņģēlija sagrozīšana un maldinoši garīgie vadītāji. Viņš sāk ar dziļu rūpju izteikšanu par korintiešiem, baidoties, ka tie tiek novērsti no patiesas un šķīstas uzticības Kristum (2. Kor. 11:2–3). Pāvils brīdina par tiem, kuri sludina “citu Jēzu” vai “citu evaņģēliju”, mudinot korintiešus palikt uzticīgiem tai mācībai, ko viņi sākumā saņēmuši (2. Kor. 11:4). Viņš tieši nosauc šos viltus apustuļus par viltīgiem darbiniekiem, kuri izliekas par Kristus apustuļiem (2. Kor. 11:13), un pat brīdina, ka pats sātans izliekas par “gaismas eņģeli” (2. Kor. 11:14).

Asā kontrastā Pāvils ironiski pārņem savu pretinieku lielīšanās toni, atmaskodams viņu mulķību un lielīdamies ar savām ciešanām Kristus dēļ (2. Kor. 11:21–30). Tādējādi viņš parāda šo viltus skolotāju maldinošo būtību, atklājot, cik krasā pretstatā viņu pašreklāma stāv Pāvila labprātīgi nestajam upurim un vājumam kalpošanā. Savukārt 2. Korintiešiem 12. nodaļā Pāvils piemin par debesu atklāsmi, tomēr atsakās ar to lepoties (2. Kor. 12:1–6). Viņš runā par “dzeloni miesā”, kas viņam dots, lai uzturētu pazemību, parādot, ka Dieva spēks vispilnīgāk atklājas cilvēka nespēkā (2. Kor. 12:7–10). Pāvils atgādina korintiešiem, ka viņš ir apliecinājis patiesa apustuļa pazīmes ar pacietību, zīmēm, brīnumiem un vareniem darbiem (2. Kor. 12:12), pretstatot savus nesavtīgos motīvus viltus skolotāju savtīgajiem nodomiem. Viņš izsaka dziļu vēlēšanos viņus celt un stiprināt, nevis kļūt tiem par nastu, tā atklājot savu patieso mīlestību pret draudzi un nodošanos viņu garīgai labklājībai.

4. Garīgā cīņa: 2. Korintiešiem 10:4 Pāvils uzsver, ka cīņa, ar kuru viņš saskaras, netiek izcīnīta ar pasaulīgiem ieročiem, bet ar garīgiem ieročiem, kuri ir “spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai”. Šis fragments izceļ garīgās cīņas realitāti, kurā ienaidnieks nav cilvēcisks vai materiāls, bet garīgs — tas izpaužas tumsas un maldu spēkos, kuri cenšas graut evaņģēlija patiesību. Pāvils nerunā par fiziskām cīņām vai ārējiem konfliktiem, bet par neredzamo cīņu, kurā ticīgie ir iesaistīti, cenšoties dzīvot saskaņā ar Dieva patiesību pasaulē, kas pilna pretēju ideoloģiju un viltus mācību. 2. Korintiešiem 11:13 Pāvils pievērš uzmanību viltus apustuļiem un viņu mācībām, raksturojot viņus šādi: “Tie ir viltus apustuļi un viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem.” Viņi sagroza evaņģēliju un nomaldina citus. Šie viltus skolotāji ir daļa no tiem “cietokšņiem”, kurus Pāvils cenšas sagraut. Viņu maldinošie argumenti un mācības līdzinās nocietinājumiem, kas pretojas Kristus patiesībai un tur cilvēkus garīgā verdzībā.

Frāze “mūsu ieroči ... Dieva doti” (2. Kor. 10:4, *JT*) uzsver, ka spēks, kas darbojas caur šiem garīgajiem ieročiem, nāk vienīgi no Dieva. Tie ir iedarbīgi tādēļ, ka atbilst Viņa autoritātei un mērķim. Pāvila atsauce uz ienaidnieka nocietinājumu sagraušānu attiecas uz dziļi iesakņojušos argumentu, ideoloģiju un domāšanas veidu nojaukšanu, kuri pretojas Dieva patiesībai. Viņa kalpošanas kontekstā tas nozīmē stāties pretī viltus apustuļiem un viņu mācībām, kas sludina “citu Jēzu” un “citādu evaņģēliju” (2. Kor. 11:4). Šie viltus apustuļi izmanto manipulāciju un viltību, lai grautu Kristus patieso vēsti, un Pāvils saprot, ka šādi maldi rada garīgus nocietinājumus ticīgo prātos. Šie cietokšņi ir metaforiski — tie attēlo domāšanas modeļus un pasaules uzskatus, kas noved pie garīgas apspiestības un tur cilvēkus grēka un maldu verdzībā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Apspriediet ar savu grupu šādus jautājumus, ņemot vērā visu, ko esam mācījušies par 2. Korintiešiem 10.–12. nodaļu.

1. Pāvils došanu sauc par “žēlastību”. Kā šis jēdziens maina mūsu izpratni par dāsnumu?
2. Kādi mūsdienās varētu būt piemēri “citam Jēzum” vai “citādam evaņģēlijam” (2. Kor. 11:4)? Kā mēs varam atpazīt, kad kāds sagroza patiesību?
3. 2. Korintiešiem 10:7, 10 korintieši vērtēja Pāvilu pēc ārējā izskata un runas. Kāpēc ir bīstami vērtēt garīgo autoritāti tikai pēc harizmas, izskata vai runas prasmēm?
4. Kāda, pēc Pāvila domām, ir patiesa garīgā autoritāte? Kā tā atšķiras no pasaulīgas vadības?
5. 2. Korintiešiem 10:3–5 Pāvils runā par prātojumu sagraušānu un domu pakļaušanu Kristum. Kā mēs šodien varam aktīvi sargāt savu prātu un ticību no viltus mācībām?

6. Kāpēc, jūsuprāt, Pāvils izvēlējās uzsvērt savas ciešanas, nevis garīgās pieredzes? Ko viņa izvēle mums māca par vadītāju vērtēšanu?
7. Kāpēc cilvēki dažkārt piecieš vai pat apbrīno viltus skolotājus? Kas padara viltus mācības tik pievilcīgas?
8. Vai jūs kādreiz esat sastapies ar “viltus skolotāju” vai maldinošu mācību? Kas notika? Kā jūs to atpazīnāt, un ko no šīs pieredzes iemācījāties?

Žēlastība, mīlestība un sadraudzība

I DAĻA — PĀRSKATS

Galvenā rakstvieta: 2. Korintiešiem 13:14.

Studiju fokuss: 2. Kor. 13:11–14.

Iedomājieties, ka esat lidostā un atvadāties no tuva drauga vai mīla cilvēka. Jūs kopā esat pavadījuši nozīmīgu laiku — varbūt pat izgājuši cauri grūtībām. Kad viņš vai viņa dodas uz drošības pārbaudi, pēkšņi vēlreiz pagriežas atpakaļ, lai pateiktu dažus vārdus. Varbūt tikai īsu teikumu. Taču tie ir vārdi, kurus jūs atcerēsieties vēl ilgi pēc tam, kad lidmašīna būs pacēlusies.

Varbūt tie bija:

“Rūpējies par sevi.”

“Turpini darīt to, ko mīli.”

“Neaizmirsti — es ticu tev.”

Pēdējie vārdi paliek atmiņā. Tie var būt īsi, bet bieži vien nes sevī visdziļākās emocijas, vissvarīgāko atgādinājumu vai pašu būtiskāko vēsti, ko runātājs vēlas atstāt klausītāja sirdī.

Apustulis Pāvils savas Jaunās derības vēstules bieži noslēdz līdzīgā veidā. Pēc nodaļām, kurās viņš māca, labo, aizstāv, iedrošina un skaidro doktrīnu, Pāvils vienkārši neatvadās. Viņa pēdējie vārdi ir apzināti un piepildīti ar žēlastību, mīlestību un sadraudzību — ar pašu evaņģēlija un kristīgās kopienas būtību.

Pāvils ne tikai noslēdz savas vēstules; viņš svētī, iedrošina un no jauna vērš lasītāju skatienu uz to, kas ir pats svarīgākais. Tāpēc, pētot Pāvila vēstuļu noslēgumus — īpaši 2. Korintiešiem 13:11–14 — mēs nelasām tikai pieklājīgus atvadu vārdus. Mēs sadzirdam Pāvila sirds balsi un, iespējams, vēl svarīgāk — paša Dieva sirds balsi.

Nodarbības tēmas

Šīs nedēļas nodarbībā pievērsīsimies trim galvenajām tēmām no 2. Korintiešiem 13:11–14, kas izskan Pāvila noslēguma vārdos Korintas draudzei:

1. **Žēlastība ir sākumpunkts.** Tā ir arī Jēzus dāvana.
2. **Mīlestība ir spēks, kas uztur.** Mīlestība ir arī Dieva daba.
3. **Sadraudzība ir attiecību auglis.** Tāpat sadraudzība ir arī Svētā Gara darbs, kas ir būtisks veselīgai kristīgai kopienai.

II DAĻA — KOMENTĀRS

1. Vēsturiskais konteksts: vēstuļu rakstīšanas tradīcija. Jaunās derības laikmetā vēstuļu rakstīšana bija izplatīts un būtisks saziņas līdzeklis, īpaši grieķu–romiešu pasaulē, kur filosofi, skolotāji un vadītāji bieži rakstīja vēstules pēc noteikta parauga: sveiciens, pateicība, galvenā daļa un nobeigums. Pāvils pārņēma šo struktūru, taču piešķīra tai dziļu teoloģisku un pastorālu nozīmi. Parasti viņš diktēja savas vēstules rakstvedim (*amanuensis*), un pēc tam tās tika nogādātas ar uzticamu sūtņu, piemēram, Timoteja vai Fēbes, starpniecību.

Pāvila sveicieni bieži apvienoja ebreju un grieķu tradīcijas (“žēlastība un miers”), bet viņa nobeigumi bija kas vairāk nekā vienkāršas atvadas — tie atspoguļoja viņa rūpes, garīgās prioritātes un attiecības ar adresātiem. 1. Korintiešiem 16:19–24 Pāvils noslēdz

ar sveicieniem no citām draudzēm, personīgu parakstu vēstules apstiprināšanai, stingru brīdinājumu tiem, kas nemīl Kristu, un sirsnīgu svētību, uzsverot žēlastību un savu pastāvīgo mīlestību pret korintiešiem.

Savukārt 2. Korintiešiem 13:11–13 noslēdzas ar maigākiem pamudinājumiem uz prieku, vienprātību un mieru, kulminējot spēcīgā svētībā no Trīsvienīgā Dieva: “Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!” (2. Kor. 13:13). Šie nobeigumi atklāj Pāvila unikālo spēju savienot doktrīnu ar personisku tuvību, pārvēršot viņa vēstuļu pēdējos vārdus paliekošā garīgā iedrošinājumā, kura centrā ir žēlastība, mīlestība un sadraudzība.

2. Žēlastības sākumpunkts: 2. Korintiešiem 13:11–13 Pāvils noslēdz savu vēstuli ar spēcīgu un teoloģiski bagātu svētību, īpaši uzsverot žēlastības tēmu. Viņš sāk šo svētību ar vārdiem: “Kunga Jēzus Kristus žēlastība”, izceļot žēlastību kā kristīgās dzīves pamatu. Šī žēlastība, kas atklājas Kristus pašizliedzīgajā ziedošanās darbā (kā iepriekš redzams 2. Korintiešiem 8:9), dara iespējamu atjaunošanu, vienotību un mieru nemierīgajā Korintas draudzē.

Pāvila izvēle noslēgt vēstuli nevis ar pārmetumiem, bet ar žēlastību atspoguļo viņa dziļi pastorālo sirdi un raksturo veidu, kā viņš noslēdz gandrīz visas savas vēstules. Piemēram, Vēstule romiešiem (*Rom. 16:20*), Vēstule galatiešiem (*Gal. 6:18*) un Vēstule filipiešiem (*Fil. 4:23*) visas beidzas ar līdzīgiem novēlējumiem, kas uzsver Kristus žēlastības stiprinošo klātbūtni. 2. Korintiešiem 13:11–13 žēlastība ved uz mīlestību (no Dieva Tēva) un sadraudzību (caur Svēto Garu), veidojot struktūru, kas atspoguļo dievišķo attiecību pilnību. Pāvilam žēlastība nav tikai teoloģisks jēdziens, bet dzīvs un darbīgs spēks, kas vieno ticīgos ar Dievu un vienu ar otru. Tādēļ apustulis tik bieži izmanto žēlastību kā savu vēstuļu noslēguma vārdu, lai atgādinātu draudzei, ka tieši žēlastība glābj, uztur un stiprina kristīgo kopienu.

3. Mīlestības uzturošais spēks: Pāvils noslēdz savu vēstuli (2. Kor. 13:11–13) ar aicinājumu uz vienotību un mieru, kulminējot vienā no bagātīgākajām svētībām Jaunajā derībā. Šis iedaļas centrālā tēma ir mīlestība, īpaši kā Dieva būtības izpausme. 2. Korintiešiem 13:13 Pāvils “Dieva mīlestību” — kā būtisku ticīgā attiecību ar Dievu daļu — nostāda līdzās žēlastībai un sadraudzībai. Šī mīlestība nav tikai neskaidra emocija, bet pati Dieva būtība — pestīšanas un kristīgās kopienas dzīves avots. Šī mīlestība ir pamats pamudinājumiem 2. Korintiešiem 13:11, kur ticīgie tiek aicināti tiekties pēc atjaunošanas, mierināt cits citu, būt vienprātīgiem un dzīvot mierā. Šie aicinājumi draudzei kļūst iespējami tikai tad, ja ticīgie ir sakņoti Dieva pašizliedzīgajā un izlīgumu nesošajā mīlestībā.

Pāvils konsekventi uzsver šo izlīguma tēmu savu vēstuļu noslēgumos. Romiešiem 15:30 viņš mudina draudzi “Gara mīlestībā” kopīgi cīnīties lūgšanās, parādot, ka mīlestība ir virzošais spēks pat garīgajā kalpošanā.

Efeziešiem 6:23–24 Pāvils raksta: “Miers lai brāļiem un mīlestība līdz ar ticību no Dieva Tēva un Kunga Jēzus Kristus,” un piebilst: “Žēlastība ar visiem, kas mīl mūsu Kungu Jēzu Kristu Viņa neiznīcīgajā godībā.” Šeit mīlestība ir gan dievišķas izcelsmes, gan cilvēka atbildes reakcija — Dieva mīlestības atspulgs ticīgā dzīvē. Līdzīgi arī 1. Tesalonīkiešiem 3:12 Pāvils lūdz: “Un jūs lai Tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, tāpat kā mēs jūs mīlam,” vēlreiz parādot, ka mīlestība ir cieši saistīta gan ar Dieva darbu, gan ar draudzes liecību.

Tātad 2. Korintiešiem 13. nodaļā Pāvils ne vienkārši noslēdz savu vēstuli — viņš apkopo evaņģēlija būtību. “Dieva mīlestība” ir “Kristus žēlastības” un “Svētā Gara sadraudzības” avots. Tikai šajā vēstulē Pāvils izmanto Trīs-vienā Dieva formulu “epilogā, lai izceltu Dieva personu atšķirīgās lomas pestīšanas darbā.” (Šķirkļis “2 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, ed. Ángel Manuel Rodríguez et al. (Berrien Springs, MI: Andrews

University Press, 2022), 1685. lpp.) Mīlestība ir Dieva iniciatīvas izpausme, kas sasniedz cilvēku žēlastībā un vieno ticīgos sadraudzībā. Noslēdzot savu vēstuli ar šo trīskāršo svētību, Pāvils atgādina korintiešiem — sašķeltai un nemierīgai draudzei —, ka tikai dziļa Dieva mīlestības pieredze spēj atjaunot viņu vienotību, uzturēt mieru un stiprināt sadraudzību.

4. Sadraudzība ir attiecību auglis: Sadraudzības tēma 2. Korintiešiem 13:13 tiek uzsvēta kā Svētā Gara darba attiecību auglis. Šajā fragmentā “saudraudzība” (*koinōnia*) nozīmē kopīgu līdzdalību un dziļu attiecību saikni, kas pastāv ne tikai starp ticīgajiem un Svēto Garu, bet arī starp pašiem ticīgajiem Gara vienojošās klātbūtnes dēļ. Šī noslēguma svētība apkopo kristīgās kopienas būtību: Gars ir Tas, kurš rada un uztur vienotību un attiecību dziļumu draudzē. Korintas kopiena, kuru iepriekš raksturoja šķelšanās un sāncensība, tagad tiek aicināta piedzīvot izlīgumu un saskaņu caur Gara radīto sadraudzību.

Pāvils uz šo Gara radītās vienotības tēmu atsaucas arī citviet. Filipiešiem 2:1–2 viņš mudina savus lasītājus: “Ja nu ir kāds iepriecinājums Kristū, ja kāds mīlestības mierinājums, ja kāda gara sadraudzība, kāda sirsnība vai līdzcietība, tad papildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi.” Līdzīgi Romiešiem 15:5–6 Pāvils lūdz: “Bet Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū, lai jūs vienprātīgi vienā mutē slavētu Dievu, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu.” Šāda saskaņa ir Dieva Gara radīts attiecību auglis, kas veicina savstarpēju mīlestību un pielūgsmi.

Galatiešiem 5:22–26 Pāvils apraksta Gara augļus kā mīlestību, mieru un lēnprātību — īpašības, kas ir būtiskas veselīgai kopienas dzīvei. Tādējādi 2. Korintiešiem 13:13 Pāvils ne tikai izsaka ierastu atvadu svētību; viņš atklāj redzējumu par to, ko Svētais Gars dara iespējamu: izlīgušu, žēlastības pilnu un mīlestībā vienu kopienu, ko saista dievišķa sadraudzība. “Žēlastība, mīlestība un sadraudzība nav cilvēkam dabiskas, bet tās plūst uz draudzi no Dieva personām kā dievišķas dāvanas. Tās bija dāvanas, kas varēja dziedināt Korintas draudzi un sagatavot to kristīgās cerības papildījumam Kunga atgriešanās dienā.” (Šķirkļis “2 Corinthians”, *Andrews Bible Commentary*, 1685. lpp.)

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Apspriediet ar savu grupu šādus jautājumus, pārdomājot 2. Korintiešiem 13:11–14:

1. 2. Korintiešiem 13:11 Pāvils saka: “Pilnveidojieties.” (JT). Kāpēc, jūsuprāt, Pāvils šo mērķi iekļauj kā savu noslēguma pamudinājumu? Kā pilnveidošanās varētu izpausties jūsu attiecībās vai draudzes kopienā?
2. Kā ir iespējams “būt vienotiem” (*1. Kor. 1:10*) un “turēt mieru ar visiem cilvēkiem.” (*Rom. 12:18*) draudzē, kurā ir tik daudz konfliktu, kā tas bija Korintā (*sk. 1. Kor. 1:10–13*)?
3. Kāda loma pazemībai ir vienotības veicināšanā?
4. 2. Korintiešiem 13:12 ticīgie tiek aicināti “sveicināt citam citu ar svētu skūpstu.” Kāds būtu kultūras ziņā piemērots veids, kā mūsdienās izpaust šādu garīgu mīlestību un vienotību?
5. Kādos veidos tu pēdējā laikā esi piedzīvojis Kristus žēlastību, un kā šī pieredze ietekmē tavu attieksmi pret grūtiem cilvēkiem vai sarežģītām situācijām?
6. Vai jūsu garīgajā kopienā ir attiecības, kurām nepieciešama dziedināšana vai stiprināšana? Ja jā, kādas tās ir? Un vēl svarīgāk — kādus praktiskus soļus jūs varētu spert, lai veicinātu izlīgumu un atjaunošanu?

7. Pāvils savu vēstuli noslēdz ar prieku, iedrošinājumu un mieru. Kurš no šiem Dieva dāvātajiem iepriecinājumiem tev šobrīd ir visvairāk nepieciešams, un kā tu vari to meklēt Dieva klātbūtnē?